

LIETUVOS TAUTINIO OLIMPINIO KOMITETO ŽURNALAS

OLIMPINĖ PANORAMA

2018 m. liepa Nr. 7 (107)

Agnės rekordai

Bėgikė A. Šerkšnienė
viena po kito gerina
Lietuvos rekordus

**EURO
JACKPOT**

LAIMĖK IKI

9 1 0

MILIJONŲ EURŲ

TURINYS

9

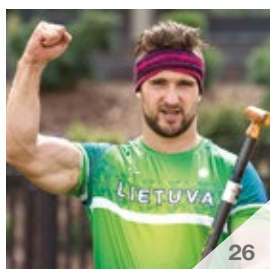
12

14

22

26

5

SKAITYTOJAMS

LTOK PREZIDENTĖS MINTYS

6

REKORDININKĖ

SIEKTI REZULTATŲ PADEDA ŠEIMA

9

BURIAVIMAS

KODĖL KLAIPĖDOS UOSTE PRANYKO BURĖS

12

DUETAS

PATIRTIS IMA DUOTI DIVIDENDŲ

14

SPORTO MEDICINA

ŽADĖJO EVOLIUCIJĄ, PADARĖ REVOLIUCIJĄ

18

EUROPOS ŽAIDYNĖS

MINSKAS JAU ŠIANDIEN PASIRENGĖS

20

LIKIMAI

LIETUVOS OLIMPINIO SĄJŪDŽIO KŪRĖJAI

22

BOKSAS

RINKTINĖS VEDLYS PAŽADAIS NESIMĖTO

24

OLIMPINĖS VILTYS

SKAIČIUOJA DIENAS IKI STARTO
ARGENTINOJE

26

ŽVILGSNIS

LAIKOSI KANOJININKO PASAULIO
REKORDAS

28

STOVYKLA

PAŽINTIS SU OLIMPIEČIAIS

30

KRONIKA

LTOK ĮVYKIŲ DIENORAŠTIS

34

TRADICIJA

ŠEIMŲ KREPŠINIO TURNYRAS

LIETUVOS TAUTINIO OLIMPINIO KOMITETO ŽURNALAS

Leidžiamas nuo 2003 m.
Nr. 7 (107), 2018 m.

VIRŠELYJE

Lengvaatletė Agnė Šerkšnienė
Alfredo Pliadžio nuotr.

REDAKTORIUS

Bronius Čekanauskas

AUTORIAI

Marytė Marcinkevičiūtė
Gediminas Pilaitis
Lina Daugėlaitė
Inga Jarmalaitė
Arvydas Jakštas
Julius Bliūdžius
Algirdas Vaicekuskas

FOTOGRAFAI

Vytautas Dranginis
Alfredas Pliadis

KALBOS REDAKTORĖ

Inga Necelienė

MAKETUOTOJAS

Artūras Gimžauskas

KONTAKTAI

Olimpiečių g. 15, LT-09200 Vilnius
panorama@ltok.lt

INTERNETO SVETAINĖ

www.ltok.lt

SPAUSDINA

„Lietuvos ryto“ spaustuvė

TIRAŽAS

4000 egz.
ISSN 1648-6331
Online ISSN 2351-5899Jei norite dalytis žurnalo medžiaga
su savo skaitytojais, privalu
pranešti, kad informacijos šaltinis –
„Olimpinė panorama“

LTeam

LTeam KONFERENCIJA

Sporto fanams ir profesionalams

impuls sporto klube,
A.Vienuolio g. 4, Vilniuje

2018
Rugsėjo 13 d.

Daugiau informacijos ir registracija www.lteam.lt

Moterų lyderystės forumas Vilniuje

DAR TURIME KUR STIEBTIS

DAINA GUDZINEVIČIŪTĖ

LIETUVOS TAUTINIO OLIMPINIO KOMITETO PREZIDENTĖ

Kai kalbame apie lyčių lygybę sporte, turime omenyje ne tik vienodą moterų ir vyrų skaičių varžybose. Tai kur kas platesnė tema, aprėpianti trenerių, aptarnaujančio personalo, moterų, užimančių vadovaujamąs pozicijas, skaičių. Tai tema, liečianti priekabiavimą, trenerių ir auklėtinių elgseną, patyčias, psichologiją, pasirinkimo teisę ir net atletų, ypač moterų, įvaizdį, jų rodomą ar atvaizdo naudojimą žiniasklaidoje.

Kovodami už vienodas lyčių galimybes sporte nesiekiamo moterų žūtbūt pasodinti į aukštą postą. Tiek LTOK, tiek Tarptautinis olimpinis komitetas laikosi pozicijos, kad moteriai reikia suteikti galimybę kelti kvalifikaciją, pasitikėjimą savimi, sudaryti sąlygas įgyti didesnę patirtį, o tapus kompetentingu asmeniu, identifikuojančiu save kaip galimą lyderį, – dalyvauti konkursuose, atrankose, rinkimuose ir siekti sporto struktūros vadovo pareigų.

Lietuvoje šiuo klausimu sėkmingai žygiuojame į priekį. LTOK valdyboje moterų ir vyrų santykis atitinka TOK rekomendacijas, tas pats pasakytina ir apie LTOK administraciją. Čia vyrų ir moterų skaičius kone identiškas. Tačiau Lietuvos olimpinių sporto šakų federacijoms (viena jų olimpinėje šeimoje – vis dar laikinai) vadovauja tik trys moterys, vienuolika moterų užima federacijų generalinių sekretorių pareigas.

Tikrai turime daug gerų moterų trenerių, bet jei kalbėsime apie olimpinės rinktinės kandidatų trenerius, čia moterų sudaro mažumą. Ir nors padėtis

per pastaruosius penkerius metus pastebimai gerėja, dar turime kur stiebtis.

LTOK ištis daug investuoja į kvalifikacijos kėlimo kursus. Jus organizuojame patys arba drauge su TOK. Projektuose dalyvauja ne mažiau kaip 40 proc. moterų. Pirmasis LTOK organizuotas moterų kvalifikacijai kelti skirtas projektas vadinosi „Moterų lyderių projektas: laikas pokyčiams!“. Vienas didžiausių laimėjimų – Vilniuje organizuotas Europos moterims skirtas Moterų lyderystės forumas, kurį applanke pats TOK prezidentas Thomas Bachas.

Šiuo metu dalyvaujame tarptautiniuose projektuose MIRACLE, Europos Tarybos ir Europos Sąjungos organizuojamame „Visi drauge – į lyčių lygybę sporte“, suomių „Sporto lyderystės programa: nauji lyderiai“ ir kituose.

Kalbėti apie lyčių lygybę sporte liepą rinkosi dvi komisijos. Vilniuje diskutavo naujai sudaryta LTOK lyčių lygybės sporte komisija. Labai smagu, kad joje turime ir tris savanorius vyrus. Romoje vyko Europos olimpinių komitetų Lyčių lygybės sporte komisijos susitikimas.

Daugelis įsivaizduoja, kad kalbos apie lyčių lygybę skirtos tik moterims ir yra tik apie moteris. Iš tiesų ši Tarptautinio olimpinio komiteto pasirinkta kryptis skirta abiem lytims vienodai. Daugelyje projektų dalyvauja po lygiai moterų ir vyrų, nes problemos ir iššūkiai abiem lytims panašūs.

”

DAUGELIS ĮSIVAIZDUOJA, KAD KALBOS APIE LYČIŲ LYGYBĘ SKIRTOS TIK MOTERIMS IR YRA TIK APIE MOTERIS. IŠ TIESŲ ŠI TARPTAUTINIO OLIMPINIO KOMITETO PASIRINKTA KRYPTIS SKIRTA ABIEM LYTIMS VIENODAI.

A.Šerkšnienė

SIEKTI REZULTATŲ PADEDA ŠEIMA

LIETUVOS SPINTO REKORDININKEI AGNEI ŠERKŠNIENEI DAR NETEKO DALYVAUTI OLIMPINĖSE ŽAIDYNĖSE, BET GERINDAMA SAVO REZULTATUS JI ARTĖJA PRIE ŠIO TIKSLO.

MARYTĖ MARCINKEVIČIŪTĖ

Lietuvos lengvosios atletikos 200 ir 400 m nuotolių bėgimo rekordininkė kaunietė Agnė Šerkšnienė į Šveicariją išvyko ne vynuogių skinti. 2011-aisiais, sumainiusi aukso žiedus su ten daugiau nei dešimtmetį „Alfa Romeo Sauber F-1“ gamykloje dirbančiu ir už kokybės kontrolę atsakingu Andriumi Šerkšnu, ji išvažiavo gyventi pas savo vyrą.

Įsimintini A.Šerkšnienei šie metai: per pasaulio uždarųjų patalpų čempionatą Birmingame ji pagerino 400 m distancijos Lietuvos bėgimo rekordą (52,62 sek.) ir buvo septinta, o vasarą per pusantro mėnesio Šveicarijoje pagerino du Lietuvos rekordus: birželio 2 d. Šveicarijos klubų čempionate Bazelyje 200 m nubėgo per 23,21 sek. (nuo 2000-ųjų šis rekordas priklausė kaunietei Agnei Visockaitei ir buvo 23,22 sek.), liepos 1 d. Šo de Fone „Resisprint International“ varžybose 400 m įveikė per 50,99 sek. (šis rekordas dar nuo 1984 m. priklausė vilnietei Daliai Matusevičienei – 51,12 sek.). Liepos 9 d. „Premium Permit Meetings“ varžybose Liucernoje Agnė dar sykį pagerino 200 m bėgimo Lietuvos rekordą – 23,13 sek., o liepos 14 d. Cofingene nuo šio rekordo nubraukė dar 0,14 sek. – iki 22,99 sek.

Šveicarijoje Agnė rungtyniauja dažnai. Kasmet ji lai-

mi klubų pirmenybes, šalies čempionatų estafečių bei individualių rungčių varžybas. Savo sportavimo sąlygas Šveicarijoje rekordininkė apibūdina trumpai: „Viskas puiku, kaip susiderinu, taip ir turiu. Dirbu pagal trenerio planus dukart per dieną, aštuoniskart per savaitę. Tai normalus krūvis. Šveicarija galbūt ir galėtų būti mano svajonių šalis, jeigu čia būtų jūra.“

LIETUVOJE VARŽOSI RETAI

A.Šerkšnienė su šeima gyvena šalia Ciuricho, Notvilyje. Ji atstovauja Lietuvai pasaulio ir Europos čempionatuose, kitose užsienyje vykstančiose svarbiausiose varžybose, bet mūsų stadionuose pasirodo retai, nors kasmet grįžta į Lietuvą atostogauti. Todėl bėgikės pasirodymas per tarptautines sporto klubo „Cosma“ varžybas sostinės Vingio stadione birželio 29-ąją buvo maloni staigmena mūsų lengvosios atletikos gerbėjams.

Lietuvoje kaunietė nebuvo rungtyniavusi nuo 2013-ųjų. Jai su komandos draugėmis Modesta Morauskaite, Egle Balčiūnaite ir Eva Misiūnaite estafečių 4x400 m varžybos buvo ypač svarbios, nes į Europos čempionatą, vyksiantį rugpjūčio 6–12 d. Berlyne, susumavus geriausių dvejų metų rezultatus pateks 16 stipriausių moterų komandų.

34

REKORDAS

Liepos 1 d. Šveicarijoje vykusiose „Resisprint International“ varžybose Agnė Šerkšnienė 400 m įveikė per 50,99 sek. ir pagerino 34 metus, nuo 1984-ųjų, vilnietei Daliai Matusevičienei priklausiusį Lietuvos rekordą – 51,12 sek.

A.Šerkšnienė ir
A.Gudžius

Agnė su trenere N.Sabaliauskiene

Vingio stadione mūsų kvartetas nuotolį įveikė per 3 min. 33,03 sek., pasiekė šeštą sezono rezultatą Europoje, dvejų metų reitingo lentelėje pakilo į dvyliką poziciją ir žengė tvirtą žingsnį Europos čempionato link. Agnei patiko Vingio stadionas, bėgimo takai, varžybų atmosfera, tik štai žiūrovų galėjo būti daugiau. Ji džiaugėsi pasiektu geru rezultatu, nors oras buvo vėjuotas.

Varžybas stebėjęs legendinis bėgikas, estafetės 4x400 m Maskvos olimpinis čempionas Remigijus Valiulis ryškia komandos lydere įvardijo A.Šerkšnienę. Jis viliasi, kad ši merginų komanda estafetę gali nubėgti greičiau nei per 3 min. 30 sek. O toks rezultatas, R.Valiulio įsitikinimu, Europos čempionate garantuotų vietą finale.

MĖGSTAMIAUSIA – 400 M DISTANCIJA

Mėgstamiausia A.Šerkšnienės distancija – 400 m. Pasak jos, 200 m nuotolis labai smagus, nes tai sprintas, kurį nėra sunku bėgti. „Man tai – puikus atsipalaidavimas, tikra šventė. Galiu pasimėgauti bėgti visa jėga, nes distancijoje nereikia daug galvoti.“

400 m – sunki rungtis. Jai skiriu ypač didelį dėmesį, daug treniruojusi, jaučiu didelę atsakomybę. Jeigu esu gerai pasirengusi, vieną ratą stadione visada smagu bėgti“, – teigia Agnė.

Kai su Lietuvos čempione ir rekordininke kalbėjome per „Cosma“ varžybas po estafetinių rungties, ji jau buvo pasirengusi vykti į oro uostą ir keliauti į Šveicariją. Kai Agnės paklausiau, kada pagaliau bus pagerintas D.Matusevičienei jau 34 metus priklausantis Lietuvos 400 m bėgimo rekordas, sportininkė atsakė: „Gal kada nors man pavyks jį pagerinti. Tačiau turi pasitaikyti puikios oro sąlygos, palankus vėjas, turėčiau būti gerai išsimiegojusi.“ Matyt, pati Agnė nesitikėjo, kad Lietuvos 400 m distancijos rekordą ji pagerins jau po poros dienų...

Varžybas Vingio stadione stebėjo ir jos pirmoji trenerė kaunietė Nijolė Sabaliauskiene, su kuria Agnė palaiko glaudžius ryšius iki šių dienų, bendrauja, pasitaria. „Kartais ji man atsiunčia savo treniruočių planus, nori, kad su jais susipažinčiau ir pasakyčiau savo nuomonę. Ją visada pagiriu už puikius rezultatus. Agnė ne kartą mane kvietė atvykti pas ją į

svečius, bet vis nerandu laiko“, – prisipažįsta N.Sabaliauskiene.

LAUKIA LIETUVOS ČEMPIONATO

A.Šerkšnienė nekantriai laukia liepos 27–28 d. Palangoje vyksiančio Lietuvos čempionato. Ji į Lietuvą norėtų grįžti viena savaite anksčiau ir pajūryje pasitreniruoti. Jau paprašė savo trenerės, ar ji negalėtų atvažiuoti į Palangą ir kartu praleisti tos savaitės, padėti geriau pasirengti.

„Trenere mane užaugino nuo mažens, parengė tolesnei sportinei karjerai. Dabar treniruojusi su kitais treneriais Šveicarijoje, bet jeigu nebūčiau atlikusi darbo su savo trenere, ko gero, nepakelčiau Šveicarijoje tenkančio krūvio. Dabar jau esu suaugusiųjų sporte, krūviai dideli ir sunkūs, todėl ypač džiaugiuosi, kad jaunystėje patekau būtent į šios trenerės rankas, ji mane puikiai parengė“, – pagyrų treneri negaili Lietuvos rekordininke.

Dar gyvendama Lietuvoje Agnė, tada dar Orlauskaitė, buvo žinoma kaip talentinga 400 m nuotolio bėgikė. 2005-aisiais ji dalyvavo Europos jaunimo olimpiniam festivalyje ir 400 m nuotolio varžybose užėmė penktą vietą, 2007 m. per Europos 20-mečių čempionatą Olandijoje liko šešta, o 2009 m. Europos jaunimo iki 23 m. čempionate Kaune vėl bėgo finale ir finišavo penkta.

„Tai buvo Agnės pradžia į didįjį sportą. Po šių sėkmingų startų ypač džiaugiasi, kad jai pavyko parinkti tinkamą rungtį, nes ji gimusi bėgti. Agnė buvo labai fiziškai stipri, daugelyje rungčių gerino rezultatus ir iš pradžių maniau, kad ji bus puiki daugiakovininkė. Viskas ėjo ta linkme: Agnė tapo Lietuvos uždaryjū patalpų jaunių daugiakovės čempione. Bet jai nelabai sekėsi šokinėti į aukštį ir stumdyti rutulį, o bėgimas iškart prilipo“, – puikiai prisimena N.Sabaliauskiene, lengvaatlečius ugdanči nuo 1977-ųjų.

TRENERĖ NUSPĖJO RUNGTĮ

A.Orlauskaitė per vienas pavasario kroso varžybas Kaune, kur ji užėmė trečią vietą, pastebėjo trenerę Daivą Jankauskaitę ir pakvietė treniruotis. Jaunoji sportininkė tarp savo bendraamžių mieste neturėjo lygių sprinto distancijose. Netrukus ją pradėjo treniruoti N.Sabaliauskiene, kuri dirbo kartu su D.Jankauskaite.

”

**KARTAIS JI MAN
ATSIUNČIA SAVO
TRENIRUOČIŲ
PLANUS, NORI,
KAD SU JAIS
SUSIPAŽINČIAU IR
PASAKYČIAU SAVO
NUOMONĘ.**

NIJOLĖ SABALIAUSKIENĖ

Europos čempionatą pretenduojanti estafetės 4x400 m komanda (iš kairės): E.Misiūnaitė, E.Balčiūnaitė, A.Šerkšnienė ir M.Morauskaitė

Agnė puikiai prisimena savo pirmuosius sportinius žingsnius. Patiko daugiakovė, ji norėjo šokinėti į tolį, bet trenerė įžvelgė jos talentą bėgti 400 m ir nutarė, kad būtent čia reikia specializuotis. Sportininkė vis klausdavo trenerės, kodėl jai parinko tokią sunkią rungį, negi nebuvo lengvesnių.

„Tada, regis, lankiau devintą klasę, kai buvo nuspręstas mano likimas. Jeigu ne trenerė, šiandieną nebūčiau tokia, kokia esu“, – įsitikinusi Agnė.

Didelis išbandymas laukė ir pačios trenerės. Jaunystėje ji pati buvo daugiakovininkė, todėl tapusi trenere ugdė daugiakovininkus, sprinterius ir barjerininkus. Per 40 darbo metų išugdė daug puikių lengvaatlečių, kurie tapo sporto meistrais. Agnė jos grupėje buvo vienintelė 400 m bėgikė ir, kaip vėliau paaiškėjo, pati geriausia auklėtinė, tarptautinės klasės sporto meistrė. Teko gilintis į šios rungties specifiką. Tobulėjo abi – ir auklėtinė, ir trenerė.

„Nuo Agnės viskas ir prasidėjo, jos puikūs rezultatai įkvėpė ne vieną mano auklėtinį pasirinkti 400 m bėgimą, o štai dabar buriasi nauja šios rungties bėgikų grupė“, – džiaugiasi N.Sabalaiuskienė.

DIPLOMINĮ RAŠĖ STOVYKLOJE

Kauno Gedimino sporto ir sveikatinimo gimnazijoje Agnė mokėsi labai gerai, gimnaziją baigė beveik vienais dešimtukais. Vėliau Kauno technologijos universitete mokydamosi ekonomikos ir buhalterinės apskaitos įgijo bakalaurą diplomą. Kai studijavo ketvirtame kurse, netgi diplominį darbą teko rašyti besitreniruojant stovykloje Vengrijoje.

Kol kas KTU diplomo Šveicarijoje šalies rekordininkai neprireikia. Bet ateityje tikisi, jog diplomą pravers, nes ekonomikos specialybė gana universali. „Nemanau, kad būsiu buhalterė, dabar atradau kitokių, įdomesnių darbų. Diplomas tikrai nepamaisys, o jeigu reikės, ateityje kažką papildomai pastudijuosiu. Bet dabar esu susikcentravusi į bėgimo taką“, – sako Agnė.

Jeigu pati nedalyvaudavo, Agnė mėgdavo teisėjauti lengvosios atletikos varžybose, o per automobilių sporto varžybas, teisėjaudama klubo „Startas“ 1000 km lenktynėse, artimiau susipažino su būsimu vyru Andriumi, su kuriuo, beje, gyvena vienoje gatvėje. Jis irgi studijavo Kauno technologijos universitete ir įgijo finansų vadybininko specialybę. Įgdviejų draugystė baigėsi vestuvėmis.

ĮTRENIRUOTES – SU DUKRA

Dabar jų šeimoje kryžtauja pustučių metų dukrytė Audra. Namie ji turi dviratuką, paspirtuką, išmoko daryti mankštą. Bet jai smagiausia, kai su mama gali važiuoti į treniruotes. Audra kasdien mato, kaip „Letzigrund“ stadione, kuriame vyksta ir „Deimantinės lygos“ etapų varžybos, treniuojasi jos mama kartu su kitais atletais.

„Dukrytė jau išmoko žemą startą, kitus sportininkų atliekamus pratimus, kuriuos po to demonstruoja savo būreliuose ir dėl to vėliau būna linksmy situacijų. Mes ja rūpinamės visi: namie mudu su Andriumi, o per treniruotes – lengvaatlečiai ir treneriai. Kai Audrai buvo vos pora mėnesių, pradėjau sportuoti, nes labai norėjau vėl sugrįžti į bėgimo taką. Tačiau netrukus supratau, kad truputį per anksti viską užsimojau daryti“, – neslepia Agnė.

Svajonė įvykdyti olimpinį normatyvą ir įšokti į važiuojantį Rio de Žaneiro traukinį neišsipildė, todėl dabar apie Tokijo olimpinės žaidynes Agnė kalba atsargiai: „Pats rekordas niekada nepapasakos visos istorijos, kaip sunkiai iki jo teko dirbti ir kokius kalnus įveikti. Svarbiausia – gera savijauta. Kol bus noro ir motyvacijos, tol sportuosiu.“

Agnė džiaugiasi, kad jai Šveicarijoje pasisekė su treneriais, kurie abu yra šaunūs ir tikri profesionalai. Iš pradžių 2011–2014 m. ją treniravo Lucio di Tizio, bet išeidamas į pensiją šis specialistas rekomendavo tame pačiame Ciuricho lengvosios atletikos klube dirbantį trenerį Flavio Zbergą.

BRANDOS METAS

Agnė neslepia, kad jos sportiniame kelyje buvo ir pakilimų, ir nuosmukių. „Kiekvieno sportininko karjeroje nebūna taip, kad kyli tik į viršų. Iki šiol man geriausi buvo gal 2014-ieji, o po sugrįžimo į lengvąją atletiką geriausiai sekasi dabar ir tuo labai džiaugiuosi“, – sako Agnė.

Šių metų vasario 18 d. A.Šerkšnienei sukako 30 metų. Kaip bėgikei – pati branda? „Turbūt viskas priklauso nuo distancijos. Bėgant 400 m – tikrai taip. Atsiranda patirties, geriau išmoksti kontroliuoti tempą, pakelti didesnius krūvius“, – atsako.

Didžiausias bėgikės dėmesys dabar sutelktas į Europos lengvosios atletikos čempionatą, kuriame koncentruosis į individualią 400 m bėgimo rungį, o jeigu galės, bėgs ir estafetę bei su komandos draugėmis sieks pasirodyti konkurencingai. ■

”

PATS REKORDAS NIEKADA NEPAPASAKOS VISOS ISTORIJOS, KAIP SUNKIAI IKI JO TEKO DIRBTI IR KOKIUS KALNUS ĮVEIKTI.

AGNĖ ŠERKŠNIENĖ

KODĖL KLAIPĖDOS UOSTE PRANYKO BURĖS

KLAIPĖDA GARSĖJO BURIAVIMO TRADICIJOMIS. DAR 1884 M. ČIA ĮKURTAS VOKIŠKAS JACHTKLUBAS „MEMELER SEGEL VAREIN“ (MSV) BUVO ŽINOMAS VISUOSE RYTPRŪSIUOSE.

GEDIMINAS PILAITIS

Tarpukariu Smiltynėje veikė lietuviška buriavimo mokykla, kurioje tobulinosi iš įvairių vietovių suvažinę jaunuoliai. Nenuleidę burių ir sovietmečiu klaipėdiečiai skindavo pergales Lietuvos ir SSRS buriavimo čempionatuose.

„Dabar visa tai – tik gražūs prisiminimai“, – apgailestauja Lietuvos buriotojų sąjungos (LBS) generalinis sekretorius, buvęs ilgametis šalies buriavimo rinktinės narys **Linus Tamkvaitis**. Su juo kalbamės apie šiuo dienų buriavimą uostamiestyje.

Klaipėdoje net du jachtklubai aptarnauja pramoginių burlaivių ir katerių savininkus, o štai olimpinio klasių jachtomis plaukiojančių sportininkų, mažais laiveliais buriuojančių vaikų čia beveik nematyti. Kodėl vieninteliame Lietuvos uostamiestyje buriavimo sportas merdi?

Vandenų apsupta Klaipėda – ideali vieta buriuoti, tačiau geografinė padėtis dar visko nenulemia. Buriavimo sportui būtina infrastruktūra, o ji čia pastaraisiais metais sunyko, nebeliko sporto bazių, patogių akvatorijų treniruotėms ir varžyboms. Galiausiai susiklostė tokia padėtis, kad olimpinio klasių jachtomis buriuojantys sportininkai iš Klaipėdos uosto jau nebegali išplaukti nei į šalia ošiančią Baltijos jūrą, nei į Kuršių marias.

Net garsiausiai mūsų buriotojai olimpietei Gintarei Volungevičiūtei-Scheidt sunku suvokti tokią realybę. Ne vien ji stebisi, kad vienintelis Lietuvos uostamiestis visiškai nepritaikytas buriavimo sportui.

Klaipėdos uostas įsikūręs ne plačioje įlankoje, o siauroje marių protakoje – akvatoriją raižo didžiuliai keleivių ir krovininių keltai. Laivakelis nėra platus, todėl uosto taisyklės riboja sportinių ir pramoginių laivų eismą. Per Kuršių marių regatas tariamės su uostininkais dėl startų prie Šiaurės rago, kad iš ten galėtume išplaukti į atvirą jūrą nekliudydami dideliems laivams. Nuolat buriuoti, treniruotis uosto akvatorijoje, ypač vaikams, nėra saugu.

Pats gimėte ir augote Klaipėdoje, čia pradėjote raižyti Kuršių marias sportine jachta. Ar anksčiau buriotojams irgi nebuvo leidžiama plaukioti jūrų uosto vandenimis?

Tuomet Smiltynėje buvo įsikūręs „Žalgirio“ jachtklubas, veikė buriavimo sporto mokykla. Uosto krantinės irgi buvo aplipusios prekybos laivais, bet akvatorijoje išsistokavo visi – buriotojai galėjo ten treniruotis, rengti varžybas prie Kiaulės Nugaros salos, kur dabar stovi dujų laivas-saugykla „Independence“. Vykstant SSRS buriavimo čempionatams, kai dėl blogų orų jachtos kartais neišplaukdavo

į atvirą jūrą, regatos persikeldavo į uostą.

Lietuvai atgavus nepriklausomybę, laivybos Klaipėdos jūrų uoste taisyklės pasikeitė, sportininkų burlaiviams laisvai plaukioti akvatorija draudžiama saugumo sumetimais. Tokia uostininkų pozicija suprantama – siekiama išvengti pavojingų avarinių situacijų ant vandens. Laivakeliu judančių didžiulių kruizinių lainerių, keltų arba konteinernežių taip lengvai nesustabdysi, jeigu jiems staiga kelią pastos nedidelis burlaivis.

Uosto akvatorijoje prasilenkia ir dideli laivai, jų skersai raižo žmones į Neringą plukdantys keltai. Nejaugi čia negalima atrasti nedidelio vandens lopinėlio, kur vaikai galėtų mokytis buriuoti mažais laiveliais niekam netrukdydami?

Tokių vietų yra Smiltynės jachtklubo pašonėje. Anksčiau treneriai sukabintus laivelius kateriais nuvilkdavo prie Kiaulės Nugaros salos, rengdavo pratybas Kuršių mariose už uosto ribų. Privatizavus jachtklubą, neliko ir tokios galimybės – buvusi buriavimo sporto bazė buvo paversta viešbutiu prie vandens. Europos Sąjungos ir Klaipėdos savivaldybės lėšomis rekonstruotose prielaukose dabar švartuojamos pramoginės jachtos.

Naujieji Smiltynės jachtklubo savininkai nenusigrėžė nuo buriotojų: re-

Smiltynės jachtklube, kai čia dar veikė „Žalgirio“ buriavimo sporto bazė, užtekdavo vietos ir vaikų laiveliams

UOSTAS

PROBLEMA

Pekino olimpinio žaidynių vicečempionė Gintarė Volungevičiūtė-Scheidt pastebi, kad Lietuvos pajūryje nėra saugaus, buriavimui pritaikyto uosto. „Lietuvoje dar trūksta tokio uosto, iš kurio būtų galima į jūrą buriuoti. Klaipėdoje išplaukimas yra, bet jis ilgas ir per daug pavojingas vaikams“, – teigia patyrusi sportininkė.

Vyresnės kartos buriuotojai dar prisimena Klaipėdos jūrų uosto akvatorijoje vykusias jachtų regatas

Bernardo Aleknavičiaus nuotr.

mia Kuršių marių regatas, dalyviams leidžiama nemokamai naudotis krantinėmis, teisėjams – viešbučio konferencijų sale. Tačiau buriavimo sportui reikalingos infrastruktūros čia nėra – net sandėliukai prie jachtklubo baseinų, kuriuose anksčiau sportininkai laikydavo savo inventorių, buvo pritaikyti viešbučio patalpoms.

Ar neapima nevilts, kad taip nusi-gyventa, jog Klaipėdoje nėra kur ugdyti buriuotojų?

Padėtis nėra beviltiška – Klaipėdos miesto ir rajono savivaldybių įsteigta buriavimo sporto mokyklą „Žiemys“ lanko apie 30 jaunųjų buriuotojų, ten darbuojasi trys treneriai. Vaikai iš Klaipėdos ir aplinkinių vietovių mokyklos mikroautobusais atvežami į nedidelį Dreverno uostelį ir buriuoja Kuršių mariose. Ne visiems tėvams patinka, kad jų vaikai išvežami iš miesto, prireikia papildomų lėšų automobilių transportui, degalams, bet kitokios išeities kol kas nėra. Beje, panašiai verčiasi vilniečiai – važinėja buriuoti į Trakų ežerus.

Drevernoje gali pasikartoti privatizuoto Smiltynės jachtklubo istorija – Klaipėdos rajono valdžia uostelį koncesijos pagrindais perdavė bendrovei, kuriai buriavimas nelabai rūpi. Buvusio laivelio elin-gio vietoje jau įsikūrė kavinė.

„Žiemio“ auklėtiniams Drevernoje skirtos 30 kvadratinį metrų ploto patalpos ir keturios vietos laiveliams švartuoti. To, aišku, neužtenka, nėra kur įrangos susidėti, atsivežti daugiau laivų. Tačiau buriavimo mokyklos steigėjai patikino, kad visos problemos išspręstos – nupirkti du konteineriai, kad vaikai turėtų kur persirengti. Kol nėra kitokios alternatyvos, reikia džiaugtis ir tokia. Vežioti

vaikus iš Klaipėdos į Nidą būtų dar sudėtingiau.

Kas pasikeitė nuo tų laikų, kai var-žybose atkakliai kaudavosi tik Kau-no ir Klaipėdos buriuotojai?

Klaipėda ritosi žemyn, o Kaunas vis labiau tvirtino savo pozicijas, tapo Lietuvos buriavimo sostine. Tenykštę buriavimo sporto mokyklą „Bangpūtys“ lanko keli šimtai jaunuolių. Jachtklubas prie Kauno marių ir ši mokykla veikia kaip viena organizacinė struktūra. Kau-no savivaldybei buriavimas – ne kokia nors antraeilė, o prestižinė olimpinio sporto šaka. Vaikų, jaunimo ir suaugusiųjų varžybose dominuoja kauniečiai, jie patenka į įvairaus amžiaus buriuotojų rinktines. Klaipėdiečiai dabar tik kartais sušmėžuoja tarp prizininkų.

Kauniečiai greitai turės naują šiuolai-kišką vandens sporto bazę – rengiama techninis projektas šalia jachtklubo esančioje marių įlankoje pastatyti savivaldybės valdomą jachtų uostelį su administracijos pastatais, elingais, dušais, kita reikiama infrastruktūra. Patalpomis, krantinėmis galės naudotis ir vietiniai buriuotojai.

Tad klaipėdiečiams belieka graužtis nagus: kai uostamiesčio savivaldybė Europos Sąjungos lėšomis sutvarkė apleistas Danės krantines ir Pilies jachtų uostelį, sportininkai nieko nelaimėjo. Olimpijų klasių laivams čia vietos nėra, o jeigu ir atsirastų, kas iš to – jie negalėtų išplaukti į akvatoriją, buriuoti atviruose vandenyse.

Ar regite kokių nors prošvaisčių, kad buriavimo sportas Klaipėdoje pakiltų iš pelenų?

Miestas prie jūros su uostu, pagal laivų krovos apyvartą pirmaujančiu Baltijos šalių regione, apleido vandens sportą. Jau kelis dešimtmečius

girdime kalbas apie mažųjų laivų prielaukos pietinėje Klaipėdos jūrų uosto dalyje už Kiaulės Nugaros salos statybą. Jai anksčiau skirtos nemenos Europos Sąjungos investicijos kažkodėl nuplaukė į Kelių fondą, parengtas techninis projektas buvo pripažintas netinkamu.

Planuojamoje prielaukoje numatyta vieta naujai buriavimo mokyklai. Jei-gu toks socialinis objektas atsirastų, klaipėdiečiai buriuotų Kuršių mariose netrikdydami prekybos laivų eismo. Už Smiltynės jachtklubo yra nedidelė įlankėlė – buvusios senųjų laivų kapi-nės. Dabar ji išvalyta nuo metalo, čia irgi būtų galima įrengti prielauką.

Naujų sporto bazių statybos geriau-siu atveju prasidėtų po trejų metų, jeigu vėl kas nors nepakiš kojos. Tada viskas gal ir pasikeistų į gerąją pusę – Klaipėdoje prie marių atsirastų vietos ir buriuotojams.

Klaipėdos meras Vytautas Grub-liauskas prabilo apie būtinybę at-kurti anksčiau veikusią buriavimo mokyklą „Suominis“, uždarytą re-konstruojant jachtklubą Smiltynė-je. Kaip vertinate tokį sumanymą?

LBS remia bet kokias idėjas, gausinančias buriuotojų gretas. Akivaizdu, kad Klaipėdos krašto buriavimo sporto mokyklos „Žiemys“ veiklos Dreverno-je neišplėtosi. Galime tik džiaugtis, kad atsirado entuziastų, užsimojusių gaivinti buriavimo tradicijas Klaipė-doje, būtų šaunu, jeigu jų žodžiai ir darbai neprasilentų. Jau sutarta su-burti buriuotojus, uostininkus, sau-gios laivybos administraciją, verslinin-kus vienijančią darbo grupę. Tikiuosi, kad ji įvertins tokios mokyklos porei-kius, materialinę bazę, žmogiškuosius išteklius.

Buriavimo mokyklos Smiltynėje at-gaivinimo iniciatoriai šį projektą siūlo įtraukti į perspektyvinį Klaipėdos sa-visualdybės strateginės veiklos planą. Įsipareigojimai sutvirtintų gražius pla-nus. Tiesa, įkارتis neretai išblėsta, kai idėjų sumanytojai ir valdžios atstovai pradeda skaičiuoti socialiniams pro-jektams būtinas investicijas.

Kokios galimybės buriuoti kitose Lietuvos pajūrio vietovėse, pavyz-džiui, Palangoje?

Palangiškiams tokia galimybė atsi-vertų atkūrus smėliu užneštą Šven-tosios uostą. Buvusio Klaipėdos jūrų uosto vadovo Eugenijaus Gentvilo iniciatyva uosto įplauka buvo išgillinta, akvatorijoje įrengtos pontoninės prielaukos, prie jų kurį laiką netgi švartavosi sportinės jachtos. Tačiau jos greitai pateko į spąstus – nebe-

galėjo išplaukti į jūrą, nes siauras įplaukos kanalas po kelių savaitių vėl buvo užneštas smėlio sąnašomis.

Šventosios uosto ir kurorto gaivinio vizijos siejamos su bangolaužių atviroje jūroje statyba. Juos įrengus apleistas uostelis atsivertų pramoginiams ir sportiniams burlaiviams. Dabar šiuo projektu rūpinasi Palangos savivaldybė, visi žino, ką daryti, tačiau uostui įrengti reikia didžiulių investicijų, neaišku, iš kur jų gauti.

Nidoje buriavimo sporto mokykla veikia jau seniai, ją lanko kone visi Kuršių nerijos vaikai. Ten laiveliai gali laisvai plaukioti po Kuršių marias. Ši mokykla tarnauja tik negausios Neringos bendruomenės poreikiams – išmokę buriavimo abėcėlės neringiškiai kažkur pradingsta, išvyksta mokyti į kitas vietas.

Kas nutiks, jeigu pajūryje niekas nesikeis – buriavimo sportas sunyks, persikels į vidaus vandenį?

Toks procesas jau vyksta. Šiauriečiai vis aktyviau buriuoja Rėkyvos ežere, vienas perspektyvus „Optimist“ klasės jachta plaukiojantis berniukas net įtrauktas į šalies rinktinę. Vilniečiai važiuoja į Elektrėnus ir Trakus, Plungės vaikai buriuoja Platelių ežere, o marijampoliečiai – Vilkaviškio mariose, Dusios ežere. Panevėžyje, kur nėra didesnių vandens telkinių, tenykštis jachtklubas organizuoja varžybas Rubikių ežere.

Sunku prognozuoti ateitį. Panaikinus Lietuvos olimpinį sporto centrą atsirado sunkumų rengiant aukštesnio lygio buriuotojus. Reformatoriai siekė optimizuoti ir šios sporto šakos valdymo sistemą, sutelkti lėšas, bet sąnaudas padidėjo. Anksčiau buvome lyderiai tarp Baltijos šalių, o dabar mus vis labiau lenkia kaimynai latviai ir estai.

Kokios olimpinį klasių jachtomis buriuojančių lietuvių pozicijos tarptautinėje arenoje?

Jos buvo gana tvirtos, kai dar buriavo Pekino olimpinį žaidynių sidabro medalininkė G.Volungevičiūtė-Scheidt. Nedaug trūko, kad ji būtų grįžusi į Lietuvą su olimpinium apdovanojimu iš Londono ir Rio de Žaneiro olimpinį žaidynių. Gintarė jau baigė sportininkės karjerą, jachtų „Laser Radial“ klasėje ją pakeitė kitos perspektyvios buriuotojos – kaunietės Viktorija Andrulytė ir Milda Eidukevičiūtė.

Pernai V.Andrulytė „Laser Radial“ jachtų Pasaulio taurės varžybose kovodama su stipriausiomis planetos buriuotojomis pelnė aštuntą vietą ir pateko į geriausių pasaulio sportininkų dešimtuką. Moterų įskaitoje tarp šimto dalyvių M.Eidukevičiūtė buvo trečia žemesniame divizione (53 vieta bendroje įskaitoje).

V.Andrulytės startai džiugina – La-rošelėje (Prancūzija) vykusiose Pasaulio taurės finalo varžybose ji užėmė ketvirtą vietą. Su Viktorija siejame didžiausias viltis rugpjūtį Danijos Arhuso mieste vyksiančiame Europos čempionate. Tai bus pirmasis atrankos į Tokijo olimpines žaidynes etapas. Jame dalyvaus ir M.Eidukevičiūtė.

Kas pretenduoja į Lietuvos buriavimo olimpinę rinktinę?

Pasikeitusi atrankos į olimpines žaidynes sistema mums nėra paranki. Anksčiau jose iš viso startuodavo 400 buriuotojų, o dabar dalyvių sumažėjo pusšimčiu. Vietų skaičius lygiomis dalimis padalytas vyrams ir moterims. Kiekvienoje olimpinį jachtų klasėje šaliai gali atstovauti tik vienas buriuotojas.

G.Volungevičiūtės-Scheidt įpėdinė V.Andrulytė jau prasibrovė į geriausių pasaulio buriuotojų elitą. Manome, kad Viktorija Danijoje gali pelnyti kelialapį į Tokijo olimpines žaidynes. Tarp kandidatų – patyręs burlentininkas olimpietis Juozas Bernotas, „Laser

Standart“ jachtomis buriuojantys Karolis Janulionis ir Martis Pajarskas.

Visi kandidatai į Lietuvos olimpinę rinktinę – kauniečiai. Atrankos varžybose jiems reikia kuo daugiau reitingo taškų, tada, suskaičiavus balus pagal kvotas, bus skirstomos vietos įvairių valstybių sportininkams. Paskutiniame atrankos etape dėl dešimties kelialapių į Tokijo žaidynes kovos visų žemynų atstovai.

Kokiuose vandenyse Lietuvos buriuotojai rengiasi Tokijo regatai?

Vasarą vėjų netrūksta Kuršių mariose, buriavimo sąlygos čia kartais būna tiesiog ekstremalios. Kauno marios – irgi treniruotėms tinkama arena. Vyrų buriuotojų rinktinė stovyklavo Italijoje – treniravosi Gardos ežere, kur tam tikru laiku nuolat dvelkia stiprūs, pastovios krypties vėjai. Ne veltui ši vieta vadinama buriuotojų Meka.

Netoli Gardos įsikūrusi G.Volungevičiūtė-Scheidt su šeima. Gintarės vyras, legendinis Brazilijos buriuotojas Robertas Scheidtas, daugkartinis pasaulio ir olimpinį žaidynių nugalėtojas, jaučia simpatiją žmonos gimtinei. Jis ištiesė ranką lietuviams – padėjo jiems rengtis pasaulio čempionatui.

Kiek lėšų Lietuvoje skiriama buriavimui ir ar to užtenka?

Likvidavus Lietuvos olimpinį centrą visos lėšos pervedamos sporto šakų federacijoms, kurios dabar pačios samdo specialistus, įdarbina trenerius, medikus, rūpinasi materialine baze. Šiomet buriavimui iš valstybės biudžeto skirta 107 tūkst. eurų. Visoms reikmėms, taip pat ir rinktinę parengti, dar 130 tūkst. eurų pridėjo Lietuvos tautinis olimpinis komitetas.

Valstybės parama žiūrint į popierius lyg ir padidėjo, bet įvertinus visas būtinausias sąnaudas, reikiamas treniruočių procesui, automobilių transportui, kateriams, pagal darbo sutartis įdarbintiems žmonėms išlaikyti, finansavimas net ir sumažėjo. Ankstesnę sistemą supurčiusios struktūrinės permainos, regis, nepadedą plėtoti ne tik buriavimo, bet ir kitų olimpinio sporto šakų. Tai jau pripažįsta ir patys radikalių reformų sumanytojai.

Iki Tokijo olimpinį žaidynių gal kaip nors išsiversime, o paskui greičiausiai smuksime žemyn. Suskaičiuota, kad aukšto sportinio meistriškumo buriuotojams, kurie kaip lygūs su lygiais galėtų varžytis tarptautinėse regatose, parengti prireikia penkiolikos metų. ■

”
MIESTAS PRIE JŪROS SU UOSTU, PAGAL LAIVŲ KROVOS APYVARTĄ PIRMAUJANČIU BALTIJOS ŠALIŲ REGIONE, APLEIDO VANDENS SPORTĄ. JAU KELIS DEŠIMTMEČIUS GIRDIME KALBAS APIE MAŽŪJŲ LAIVŲ PRIEPLAUKOS PIETINĖJE KLAIPĖDOS JŪRŲ UOSTO DALYJE UŽ KIAULĖS NUGAROS SALOS STATYBĄ.

LINAS TAMKVAITIS

A.Rumševičius ir
L.Každailis

PATIRTIS IMA DUOTI DIVIDENDŲ

PAJĖGIAUSIA LIETUVOS PAPLŪDIMIO TINKLININKŲ PORĄ ARNAS RUMŠEVIČIUS IR LUKAS KAŽDAILIS Į OLIMPINĮ TOKIJĄ TIKISI NUKELIAUTI NE ĮVEIKĘ ĮTAMPOS KUPINĄ OLIMPINĘ ATRANKĄ, O RAMIAI SUSIKROVĘ REIKIAMĄ TAŠKŲ KRAITĮ.

LINA DAUGĖLAITĖ

Po auksinio finišo Lietuvos tinklinio čempionate su Marijampolės „Sūduva“ ir po to nusitęsusio varžybų maratono grįžęs į Lietuvą Lukas Každailis nesilsėjo: per pertrauką tarp varžybų jis pasiekė dar vieną finišą, tik ne sporto, o mokslo – Vilniaus universitete įgijo ekonomikos bakalauro laipsnį.

„Nežinau, ar galutinai, bet kol kas moksluose dedu tašką. Gana sunku derinti studijas su sportu, tad šiuo metu nesiruošiu eiti į magistrantūrą“, – prisipažįsta tinklininkas, po įveikto mokslo etapo ketinantis visą dėmesį į jėgas skirti sportui.

Buvo nelengva ne tik derinti studijas su sportu, bet ir universitete pasiekti finišo tiesiąją. Jeigu Brazilijoje paplūdimio tinklinio aikštelėje būtų aplankiusi sėkmė, Lukas šįmet galėjo likti be universiteto diplomo. „Gegužės 21-ąją turėjau būti Vilniuje ir atiduoti darbą. Bet jeigu Brazilijoje būtume išėję į finalinį ketvertą, nors, aišku, šansų buvo labai nedaug, tada būčiau persikėlęs metams gynimą. Bet iškritome iš turnyro ir išvykome namo.

Taip ir planavau: grįžti ir bandyti ginti darbą“, – pasakoja tinklininkas, dėl palankiai susiklosčiusių aplinkybių šiemet laikantis rankose bakalauro diplomą.

NUSTEBINO SAVE

Ankstesniais metais sezoną ant smėlio pradėdavusi vos ne vasarą, šiemet pajėgiausia Lietuvos vyrų paplūdimio tinklinio pora L.Každailis ir Arnas Rumševičius pačias pirmas varžybas žaidė jau sausio 3-iają uždarame aikštyne Olandijoje. „Anksčiau užbaigdavome varžybas salėje ir tada pereidavome į paplūdimį“, – pasakoja Lukas.

Po jėgų pasitikrinimo žiemą vėliau buvo pertrauka bene iki kovo. Tada varžybos ant smėlio Irane ir Amerikoje, Ukrainoje, o po to vyko Lietuvos čempionato salės tinklinio finalai, kuriuose L.Každailis su Marijampolės „Sūduva“ spėjo pasidabinti aukso medaliu ir iškart išvyko į Kiniją.

„Niekada nebuvo taip, kad tiek keliautume – štai dabar buvome išvykę pusantro mėnesio, grįžome vienai dienai ir vėl keturios kelionės iš eilės. Gana

sunku, nes dar nesame tokie fiziškai tvirti, kaip pasaulinio elito žaidėjai. Ir šiaip nelengva išvykti pusantro mėnesio – pasiilgstame namų, draugų, savo draugijų. Bet įdomu, juolab patinka keliauti, dalyvauti varžybose, ypač tokio lygio. Ir čia tik pradžia, vėliau bus dar daugiau išvykų – 4–5 mėnesiams. Reikia pratintis“, – nauja patirtimi patenkintas L.Každailis.

Ir yra dėl ko. Šis sezonas vaikinams klostosi gana sėkmingai. Nors Lietuvos tinklininkų pora dalyvauja aukščiausio rango turnyruose, kur į kovą stoja su pasaulio elito duetais, ten tikrai netampa lyderių patrankų mėsa. Kiekvienas turnyras, kaip patys sako, – vis įspūdingesnis.

„Turnyrai tikrai buvo neblogai sužaisoti. Pirmiausia trijų žvaigždučių serijos turnyras „Kish Island Open“ Irane, kai mes apskritai pirmą kartą gyvenime išėjome į pagrindinį turnyrą ir jame užėmėme penktą vietą. Tada išvykome į Ameriką, kur aukščiausio rango penkių žvaigždučių turnyro kvalifikacijoje laimėjome pirmą mačą ir po to žaidėme su galingais brazilais, kurie

galutinėje rikiuotėje liko ketvirti. Sužaidėme 2:0, bet rezultatas buvo 21:19, 22:20. Tai man buvo apskritai vienas smagesnių mačų. O kai pamatai, kelintą vietą varžovai galutinėje įskaitoje užima, – iš viso pasidaro smagu. Paskui buvo du trijų žvaigždučių turnyrai Turkijoje, Šveicarijoje, ten turėjome daugiau galimybių eiti toliau, nei užėmėme vietas. Brazilijoje vėl žaidėme keturių žvaigždučių turnyre ir vėl pirmąkart papuolėme į tokio rango pagrindines varžybas. Nustebino, kad sužaidėme taip neblogai. Apskritai esame patenkinti visu šiuo sezonu. Reikia nesustoti, neužriesti nosies ir dirbti toliau“, – pats sau receptą pateikia Lukas.

A.Rumševičius šiek tiek santūresnis. „Sezonas neblogas, – pripažįsta. – Bet kol kas stebuklų dar nėra. Aišku, geriau, negu yra kada nors anksčiau buvę, bet po kitos pusės vasaros matysime, kaip čia bus. Laukia daug turnyrų, tad anksti spręsti apie sezoną. Yra džiuginančių laimėjimų, yra ir nuviliančių pralaimėjimų.“

Kaip itin džiuginantis laimėjimas Arnui įsiminė rungtynės su kubiečiais Diazu Nivaldo ir Sergio Gonzalez, kurie Rio de Žaneiro olimpinėse žaidynėse užėmė penktą vietą. Ir juos lietuviams Šveicarijoje vykusiame trijų žvaigždučių turnyre pavyko įveikti.

ATĖJO LAIKAS

Rengdamiesi sezonui stebuklingo pergalių recepto vaikinai neatrado. „Jau pakankamai atžaidėm į laikas“, – sako Lukas, tikintis, kad dabar atėjo jų metas pergalėms. O tų sudedamųjų sėkmės dalių – ne viena. „Žaidėme salėje, treniravomės uždarame paplūdimio aikštyne, kaip ir nieko nekeitėme. Gal tiesiog atėjo laikas. Prieš tai dalyvaudavome kvalifikacijose ir niekaip nepavykdavo prasibrauti į pagrindinį turnyrą. Gerėja žaidimas, augam – tiek fiziškai, tiek technika tobulėja. Patirties po truputį atsiranda, nebеси tas, kuris tiesiog ateina ir nori laimėti – kitaip galvoji, dėlioji prieš varžybas. Įgavom patirties ir ją išnaudojam“, – pokyčius vardija tinklininkas.

„Bet patirties niekada nebus per daug, – porininkui antrina Arnas. – Kaip mūsų treneriai sako, geriau kuo daugiau pralošti varžybų, nes kuo daugiau dalyvauji, žaidi, kad ir pralošdamas, vis tiek mokaisi ir galų gale pavyksta.“

Gerėjantis žaidimas, be abejo, Lietuvos duetui prideda pasitikėjimo. O su pasitikėjimu auga ir ambicijos. Didžiausias jų tikslas prieš sezoną buvo patekti į Europos čempionatą, kuris liepos viduryje vyko Olandijoje.

Debiutas Europos čempionate: A.Rumševičius (kairėje) bando įveikti lenkų gynybą

„Tikslas, kukliai kalbant, išeiti iš grupės“, – prieš žemyno pirmenybes tarstelėjo A.Rumševičius. O jeigu nekukliai? Aštuntukas.

Bet grupė, į kurią pateko lietuviai, Arno vertinimu, tikrai pajėgi: „Kai tavo reitingas žemas, nereikia tikėtis silpnų varžovų. Bet tai sportas, tad niekada nežinai, kaip susiklostys.“

Varžovai šįsyk ištis buvo stipresni. Lietuviai grupės turnyre pralaimėjo latviams, lenkams ir vokiečiams ir į atkrintamąsias varžybas nepateko.

Į ŽAIDYNES – SURINKUS TAŠKŲ KRAITĮ

Kitąmet prasidėsiančios pasikeitusios olimpinės atrankos, kurios startas pavėlintas metais, vaikinai nesureikšmina, nes bilietą į olimpinį Tokiją jie nori pelnyti ne atrankos turnyre, o patogiai įsitaisyti olimpiniam eksprese susikrovę reikiamą reitingo taškų bagažą: „Norime per tą laiką susikrauti tiek taškų, kad nereikėtų rūpintis atranka. Norime į žaidynes patekti pagal reitingo taškus.“

Ambicijos nemažos ir prakaito ant karšto smėlio dar teks išlieti sočiai. Mat šiuo metu pasauliniame reitinge 40 vietą užimanti Lietuvos pora savo pozicijas turėtų pagerinti bemaž perpus. Į olimpines žaidynes pagal taškus pateks apie 24 komandas. Gali būti, kad užteks ir žemesnės pozicijos, jeigu pajėgiausiųjų dvidešimtuke bus, tarkime, japonų, kurie teisę dalyvauti žaidynėse įgyja kaip žaidynių šeimininkai, ar žemynų olimpinės atrankos nugalėtojų. „Dar yra laiko, dveji metai, tikiuosi, su kiekvienomis rungtynėmis artėjame Tokijo link“, – viliasi Arnas.

Tačiau patekti į žaidynes – tai tik tarpinė stotelė, žvelgiant į ilgalaikius lietuvių planus. Svajonė ir tikslas – pirma vieta olimpinėse žaidynėse. „Jeigu tokio tikslo neturėsi, nežinau, ar apskritai galima kažko siekti“, –

drąsiai rėžia L.Každailis, suprantantis, kad prie šios svajonės reikia judėti pamažu, bet tikslingai.

ŠALTASIS ČEMPIONATAS

Per pertrauką tarp turnyrų ant smėlio pajėgiausia Lietuvos paplūdimio tinklininkų pora žiemą įgijo naujos patirties. L.Každailis su A.Rumševičiumi dalyvavo pirmajame Europos sniego tinklinio čempionate ir jame iškovojo bronzos medalius. Vaikinus suviliojo galimybė pabandyti pakovoti tokiaame čempionate, be to, buvo smalsu pažaisti ant sniego. „Austrijos kalnuose žaisti? Kodėl gi ne! Tai tas pats tinklinis, ta pati technika, tiesiog pagrindas kitoks“, – lygina L.Každailis.

A.Rumševičius pripažįsta, kad tas šaltasis čempionatas jam patiko. „Tačiau šaltis kenkia sąnariams, paskui savaitę negali atsigauti. Bet kalnuose ne kasdien žaidi. Aplinka buvo įspūdinga“, – patikina Arnas. Vis dėlto žiema nepavergė jo širdies ir jis savo simpatijas vienareikšmiškai atiduoda karščiui ir smėliui.

Karštas paplūdimys daug mielesnis nei šaltas sniegas ir Lukui, kuriam nauja patirtis ir aplinka įspūdjį padarė, tačiau šalčio keliami nepatogumai – ne prie širdies: „Kai žaidėme Lietuvos sniego čempionate, buvo labai šalta, varžėmės prisirengę, o tai nepatogu. Europos čempionate buvo truputį šilčiau, bet vis tiek negali žaisti be termoaprangos – turi apsirengti, o tai sukelia diskomfortą žaidžiant. Antras dalykas, labai kietas pagrindas, todėl didelė tikimybė praradus koncentraciją, paslydus susižeisti. Laimėjome medalius, viskas gerai, bet man paplūdimys kur kas mielesnis.“

Nepaisant to, vaikinai neatmeta tikimybės kada nors kovoti dėl teisės varžytis žiemos olimpinėse žaidynėse. „Jeigu žiemos žaidynėse bus tokia sporto šaka, tikrai bandysime“, – užtikrina Lukas.

”
GERĖJA ŽAIDIMAS, AUGAM – TIEK FIZIŠKAI, TIEK TECHNIKA TOBULĖJA. PATIRTIES PO TRUPUTĮ ATSIKANDA, NEBESI TAS, KURIS TIESIOG ATEINA IR NORI LAIMĖTI – KITAIP GALVOJI, DĒLIOJI PRIEŠ VARŽYBAS. ĮGAVOM PATIRTIES IR JĄ IŠNAUDOJAM.

LUKAS KAŽDAILIS

Lietuvos medikai
Rio de Žaneiro
olimpinėse žaidynėse.
Iš kairės: D.Barkauskas,
A.Kajėnienė,
J.Vaščėnkovas,
M.Lesnickas

ŽADĖJO EVOLIUCIJĄ, PADARĖ REVOLIUCIJĄ

VIONI PO SPORTO FINANSAVIMO SISTEMOS REFORMOS SAKĖ, KAD BUS BAIŠU, KITI TIKINO, ESĄ BUS KAIP BUVĘ. KĄ MATO SPORTO MEDIKAI, KURIUOS ŠI PERTVARKA PALIETĖ TIESIOGIAI? „MANAU, KAD TEISIOS ABI PUSĖS“, – PO PUSMEČIO DARBO PAGAL NAUJĄ TĖVARKĄ SAKO KINEZITERAPEUTAS JURIJUS VAŠČENKOVAS, DIRBANTIS SU LIETUVOS BAIĐARIŲ IR KANOJŲ IRKLUOTOJAIŠ.

INGA JARMALAITĖ

„Kaip ir visi kiti medikai, buvau atleistas iš Lietuvos olimpinio sporto centro (LOSC) – pagarbiai, be pykčių, be konfliktinių situacijų, su išėitinėmis. Ir tą pačią dieną buvau pasamdytas Lietuvos baidarių ir kanojų irklavimo federacijos. Iš principo kaip dirbau su kanojų ir baidarių irklavimo rinktine, tuo pačiu tempu, ritmu dirbu ir dabar. Net, sakyčiau, išėjo į naudą, nes LOSC dirbome už beveik minimalius atlyginimus, nors ten būdavo kitokių paskatų – mokymų, kursų ir panašių dalykų, o dabar federacijos samdo už gana komercines kainas“, – apie pokyčius sako jau daugiau nei dešimtmetį su sportininkais dirbantis J.Vaščėnkovas.

KELETAS „BET“

Bet ne visų LOSC dirbusių sporto medikų darbo sąlygos beveik nepakito. Kaip žinoma, po Kūno kultūros ir sporto departamento (KKSD) įgyvendintos sporto finansavimo reformos sporto medicinai

neskiriama pinigų, o sistema, pagal kurią sporto medikai gaudavo lėšų, išardyta.

„KKSD žadėjo, kad pinigų sporto medikams skirs federacijos, bet sporto medikas juk negali sėdėti kaip laisvasis menininkas ir laukti, ar jį kas nors samdys, ar nesamdys. Arba kaip operos dainininkas, kurį gali kvieisti padainuoti vienas ar kitas teatras. Jei sporto medikas neturės konkrečios darbo vietos – praras licenciją, be kurios negalės dirbti“, – į specifinį niuansą atkreipia dėmesį sporto medikus vienijančios Lietuvos sporto medicinos federacijos prezidentas Algimantas Blažys.

Būtinybė išsaugoti licenciją priverė praktiškai visus sporto medikus sukti į privačią praktiką, tačiau ir čia atsirado „bet“, mat verstis privačiai, steigti savo „uabus“ arba užsiimti individualia veikla ne visiems pasirodė paprasta ir priimtina. Dėl to iš Lietuvoje

”

**SPORTO MEDIKAS
JUK NEGALI SĖDĖTI
KAIP LAISVASIS
MENININKAS IR
LAUKTI, AR JĮ KAS
NORS SAMDYS,
AR NESAMDYS.**

ALGIMANTAS BLAŽYS

Alfredo Pladžio nuotr.

A. Blažys

esamų kelių dešimčių sporto medikų keletas po reformos ne tik atitolo nuo sporto, bet ir apskritai nuo medicinos.

[darbinti medikus įstengia tik didelės ir turtingos federacijos, kurių, ne paslaptis, nėra daug. „Didelės, turtingos ir turinčios gerą savivaldą bei protingą tarybą“, – priduria J.Vaščenkovas. Bet ką daryti mažoms, kurios nepajėgios samdyti atskirų specialistų? Iki šiol centralizuota sistema palengvino darbą silpniesiems ir ne tokiems turtingiems.

„Kur jiems kreiptis, kur eiti – pas savo apylinkės gydytoją? Žinot, kiek Lietuvoje yra sporto federacijų? Panašiai tiek, kiek sporto medikų mūsų šalyje. Bet ne visos išgali juos samdyti. O didžiosioms vieno sporto mediko mažai, mažosioms galbūt vieno per daug, joms reikia 0,2 ar 0,3 žmogaus. Kaip juos išdalinti? – retoriškai klausia A.Blažys. – Anksčiau, kai gydytojas turėjo darbo vietą, pas jį ateidavo sportininkas. O dabar, taip išeina, gydytojas pats turi sportininką susirasti. Labai painiu.“

Lietuvos tautinio olimpinio komiteto Sporto medicinos ir antidopingo komisijos pirmininkas, ilgametis olimpinės rinktinės vyriausiasis gydytojas Dalius Barkauskas pateikia tokį pavyzdį: „Jei esi gerai paruoštas specialistas, pradėti dirbti privačiai, tau sekasi, turi pacientų, o nuo važinėjimo po stovyklas ir varžybas su sportininkais jau esi pavargęs, plus dirbdamas privačiai uždirbi daugiau, nei nuolat važinėdamas, natūraliai kyla klausimas, ko ten grįžti. Nebent mokėtų atitinkamus pinigus.“

Su pinigais susijęs dar vienas „bet“. Pasak kineziterapeuto J.Vaščenkovo, esama ir tokių sportininkų, kurie norėtų gauti medicininių paslaugų, bet federacijos atsisako už jas mokėti. Arba sportininkai pasiryžę iš savo individualių lėšų su medikais atsiskaityti, bet federacijos valdžia nesutinka. Gerai tai ar blogai, kad dabar nuo federacijos valdžios

supratimo pinigų skyrimo kryptys priklauso, šiuo atveju sportininkams spręsti.

Dar vienas „bet“ – išardžius centralizuotą sistemą padidėjo sporto medikų paslaugų įkainiai. „Jeigu einame komerciniu principu, medicinos paslaugos nebūna pačios pigiausios. Tik turėdamas valstybės finansuojamą struktūrą įkainius gali suvesti į minimumą. Tada sportininkas gauna kokybiškas paslaugas už optimalią kainą“, – paaiškina 21 metus LOSC šias paslaugas teikęs D.Barkauskas.

REFORMA DĖL REFORMOS

Kalbinti sporto medikai iki šių metų sausio gyvulos centralizuotos sistemos neidealizuoja, nes, ne vieno jų tikinimu, nė viena sistema iki galo nėra tobula, visada bus įvairių nuomonių ir taisytinų dalykų. Gyvenimas eina į priekį ir žmogus turi prie to prisitaikyti. Bet ne vienus metus kurta ir puoselėta sportininkų rengimo ir medicininio aprūpinimo sistema buvo aiški ir šios srities darbuotojams, ir sportininkams. Ją sugriovus sporto medicina palikta savieigai ir be jokių finansų.

Ilgametis olimpiečių gydytojas D.Barkauskas jam įprastu stiliumi į susidariusią padėtį žvelgia ramiai ir be dramtizmo. Tuščia vieta ilgai nebūna, sako jis, todėl vienaip ar kitaip, bet vis tiek kaip nors bus. „Čia yra kita problema. Įgyvendinant reformą pirmiausia reikia atsakyti į keletą klausimų. Dėl ko ta reforma daroma? Galbūt esame nepatenkinti situacija, ji neprisideda prie rezultatų, per brangi ir panašiai. Reikia aiškiai iš anksto įvardyti, ko siekiame ir kaip tą ketiname padaryti. Arba kitas kelias – darome reformą dėl reformos. Šiuo atveju, mano asmenine nuomone, įvyko reforma dėl reformos. Kokie bus rezultatai – sunku pasakyti, nes praėjo per mažai laiko, elitiniame sporte atskaitos taškas yra olimpinis ciklas. Ar bus galima tvirtinti, kad ši reforma lėmė geresnius sportininkų rezultatus, – stipriai abejoju“, – sako D.Barkauskas.

ŽAIDYNĖS

MEDIKAI

Į olimpinius renginius iki šiol vykdavo ne tik sportininkų, bet ir medikų komanda. Spalio 6–18 d. Argentinos sostinėje Buenos Airėse vyks trečiosios jaunimo olimpinės žaidynės.

Patikimai medikų komandai suburti olimpinės rinktinės vyr. gydytojui Daliui Barkauskui prireikė keturių olimpinų ciklų, t.y. mažiausiai 16 metų. „Komanda aš vadinu tokią medikų grupę, kurioje nėra jokių užkulisinių dalykų, vienas medikas kitą gali visiškai pakeisti, papildyti, į save sugerti daug psichologinio krūvio, patikimai dirbti ir jausti atsakomybę. Su savo buvusią komanda palaikau kontaktus, bet to vienijančio dalyko nebėra. Kai kurie žmonės, dirbę su tam tikromis federacijomis, ir toliau tebedirba, kai kurie su sportininkais nedirba ir vargu ar grįš, – abejoja D.Barkauskas. – Buenos Airėse bus paprasčiau, nes greičiausiai vyks nedaug sportininkų. Į šias žaidynes aš dar vyksiu, nes tie buvę ryšiai dar šiek tiek laiko, gal pavyks kineziterapeutą prijungti, galbūt dar sugebėsime Lietuvos sporto medicinos centre suorganizuoti sportininkų sveikatos patikrinimą prieš žaidynes. Anksčiau mes tokias žaidynes išnaudodavome jauniems specialistams išbandyti dirbti šiek tiek stresinėmis sąlygomis, dirbti komandoje.“

Nuo 1996 m. žaidynių visose paskesnėse vasaros ir kai kuriose žiemos žaidynėse dirbęs bei patirtį kaupęs D.Barkauskas primena elementarų dalyką, kad elitinio sporto atsakas yra labai paprastas – valstybės prestižas ir medaliai. Todėl jis siūlo valstybės sporto politikos kūrėjams atsakyti į du klausimus: ar naujoji struktūra leis pelnyti daugiau medalių, ar leis pigiau ir geriau paruošti elitinių sportininkų. „Jeigu ne, tada pasakom, jog reformą darom tam, kad reikėtų kuo mažiau išleisti lėšų, o valstybės prestižas ir medaliai mums nerūpi. Valstybės vyrai turi atsakyti į labai aiškų klausimą: ar profesionalusis sportas, kaip valstybės saviraiškos priemonė, yra reikalingas“, – ne pirmą sykį klausia sporto medikas ir patikina, kad aiškaus atsakymo iš reformos sumanytojų ir įgyvendintojų taip ir neišgirdo.

EKSPERIMENTINĖ KOŠĖ

Kas pasikeitė Lietuvos sporto medicinos centrui (LSMC), į kurį atlikti tyrimų ir gydymai eina mūsų šalies sportininkai, nutraukus finansavimą? Formaliai žiūrint nieko esminio nenutiko: nuolatiniai klientai nepasikeitė – tai sporto klubų nariai, olimpinės pamainos atletai, olimpiečiai. Bet ilgamečiam šio centro vyr. gydytojui Edmundui Švedui neramu, kad dabar pačius geriausius mūsų sportininkus, olimpiečius jie mato kur kas rečiau, nes šie ateina tik tada, kai jau bėda, kai skauda. O anksčiau, kai ne iš federacijų kišenės ir, kai kada, malonės sportininkai eidavo pas sporto medikus, įvairūs profilaktiniai patikrinimai, tyrimai būdavo atliekami nuolat. „Dabar jokios koordinacijos ir daug rečiau matome pačius geriausius“, – prisitaria E.Švedas.

„Mes puikiai žinome, kaip būna su profilaktiniais patikrinimais. Kol griausmas nenugriaudi, tol valstietis nepersizegnoja, – pašmaikštuoja D.Barkauskas. – Taip ir čia – kol nieko neskauda, profilaktiškai tikrintis neiname.“

Ne tik dėl profilaktikos sporto medikams neramu. Specialius tyrimus LSMC pereinavo ir perspektyvūs sportininkai, pamaina. Pavyzdžiui, ateina jaunu žmonių, kurie gali gerai pasirodyti tarp savo bendraamžių, bet jau turi tam tikrų sveikatos problemų. Medikai po apžiūrų pasakydavo, ar į tą žmogų verta investuoti. Kita vertus, tyrimai atliekami ne vien apie investicijas galvojant. Juk gali būti ir gyvybei pavojingų situacijų, jei tam tikrų sveikatos problemų turintis žmogus eis į profesionalųjį sportą.

„Tokius ir panašius dalykus sporto medikai turėdavo išspręsti, ypač dirbdami su rinktinių kandidatais. Nebelikus centralizuotos sistemos didelis klausimas, ar federacijos bus suinteresuotos siųsti savo pamainos sportininkus pas medikus ir bus pasirengusios išgirsti, kad atleiskite, bet keli jūsų kandidatai niekam tikę. Natūralu, kad šioje srityje nieks nepersistengs, nestovės eilėse ir nelauks“, – dar vieną niuansą paliečia D.Barkauskas.

J.Vaščenkovo pastebėjimu, anksčiau sportininkai ir treneriai būdavo atsipalaidavę, nes LOSC vadyba ir valdžia prisiimdavo nemažai organizacinių klausimų, o dabar tą patį turi daryti federacijos. „Atlikti visą vadybinį darbą, rengti išankstines sutartis, tartis su vaistinėmis, dėl papildų tiekimo, dėl papildomų diagnostinių priemonių – visu tuo federacijos turi rūpintis ir planuoti iš anksto, todėl joms prisidėjo didelis krūvis. Dabar vyksta perversmas, šiek tiek košė“, – sako kineziterapeutas.

E.Švedas

AIŠKU, KAD NEAIŠKU

Anot sporto sistemos finansavimo reformos iniciatoriaus ir įgyvendintojo KKSD gen. direktoriaus, visų pirma ji buvo reikalinga tam, kad trūko aiškumo, kas už ką atsakingas. Ar sporto medikams dabar to aiškumo daugiau?

„Dabar neaišku, kas koordinuoja visą sporto medikų darbą, kas užsiima gydytojų kvalifikacija. Kaip žmogus, dalyvaujantis sportiniame judėjime, girdžiu vien tik neigiamus dalykus, teigiamų kol kas nepasakė niekas jokių. Sporto specialistai sako, kad yra blogai. O ką gero mato reformos sumanytojai, – sunku pasakyti. Jie daug ką sugriovė, kas iki tol gerai funkcionavo. Gal tas naujasis gerumas turi pasimatyti per kurį laiką – man sunku atsakyti“, – nesiima spręsti A.Blažys.

Daug neaiškumų kyla ir su sportininkais jau keturias dešimtis metų dirbančiam E.Švedui, kuris šioje reformoje įžvelgia daug nepamatotų ambicijų, bet ne norą padėti geriau veikti šalies sporto sistemai. „KKSD mano, kad olimpiniai renginiai, olimpinės žaidynės – LTOK reikalas, tai tegul LTOK ir rūpinasi. Europos, pasaulio čempionatai, sportininkų medicininis ir mokslinis aptarnavimas – nuo šiol pačių federacijų reikalas. Tokia kryptimi reformą padarė. O kuo KKSD turi rūpintis – nelabai įsivaizduoju, – gūžčioja pečiais E.Švedas. – Dabar visiškai neaišku. Jeigu ne LTOK, iš viso būtų blogai. Liūdniausia, kad KKSD net nėra su kuo susidariusios padėties aptarti. Protingi žmonės dar prieš reformą sakė, kad bus blogai, bet KKSD savo įsikando ir darė. Besidžiaugiančių reforma nepažįstu. Liūdna. Bet ačiū sportininkams, kad jie pagal išgales daro labai daug.“

D.Barkauskas taip pat turi daugiau klausimų, nei iš reformos įgyvendintojų gavo atsakymų. Prieš perstartavimą buvo pasiruošimo programos, buvo aiškiai numatytos atsakingos struktūros, o dabar pasakyti,

”

YRA VIENA VILTIS. REIKIA IR MUMS, KAIP LATVIAI TURI, TOKIO BENT NEDIDELIO MEDICINOS CENTRO, KURIS PRIKLAUSYTŲ TIK OLIMPINIAM KOMITETUI IR BŪTŲ AIŠKU, KAS UŽ KĄ ATSAKINGAS.

EDMUNDAS ŠVEDAS

Lietuvos
medikų
komanda
Londone

kas už ką atsakingas, patyrusio mediko tikinimu, būtų sudėtinga.

Aktualus tapo dar vienas klausimas – sporto medikų kvalifikacijos kėlimas. Jei dirbs atskirai po vieną, tai ir savarankiškai kvalifikaciją kels? „Kvalifikacijos kėlimas liko mūsų pačių reikalas, – pripažįsta J.Vaščenkovas. – Manau, centro, branduolio išlaikymas reikalingas. Komanda, komandinis darbas, žinių pasiskirstymas yra stipriau ir turi daugiau perspektyvų nei individualaus asmens darbas. Anksčiau žinodavau, kad už manęs yra užnugaris. Gerai, kai gerai, bet jeigu kas nors negerai – gali kreiptis į kitą gydytoją. O dabar geriausiu atveju gali pasiūlyti sportininkui pasidaryti tyrimus kažkur kitur, važiuoti į kokį privatų medicinos centrą, kad ten patikrintų diagnozes.“

ŽINGSNIS Į NIEKUR

„Jei sugriauinama veikusi sistema ir nekuriama nauja – tai žingsnis į niekur, – konstatuoja A.Blažys. – Lietuvos sporto medicinos centras stengiasi gelbėti padėtį, kurti padalinius regionuose, bet kol kas viskas juda sunkiai.“

LSMC vyr. gydytojas E.Švedas primena, kad teko įdėti daug vargo, kol medicinos centre atsirado psichologų, mitybos specialistas, o dabar juos atleido. „Psichologai pradėjo dirbti, sportininkai ėmė pas juos lankytis – ir atleidome, nes departamentas nutarė, kad juos turi samdyti pačios federacijos. Nemažai sporto specialistų sako, kad Tokijuje bus blogai. Kol kas iš inercijos dar turime rezultatų, tik ar ilgai?“ – retoriškai klausia E.Švedas.

Kita vertus, LSMC vyr. gydytojo tikinimu, dabar toks vyrauja požiūris: jeigu bus blogai, tai bus LTOK problema, ne KKSD. Dabar juk taip yra: sulūžo, sugedo inventorių – LTOK gelbėja, nes departamente tokį atsakymą išgirsta: oi, kitais metais rašykite projektą, gal padėsime...“

Kol kas visa sporto medicinos sritis dar pamažu

juda. „Dar judame iš inercijos. Tai natūralus evoliucinis procesas. O kaip bus vėliau – matysime. Gal bus saviiegi“, – nesiima spręsti D.Barkauskas.

Bent keliems sporto medikams šį rudenį iki Buenos Airių, kuriose vyks jaunimo olimpinės žaidynės, nuvykti inercinės jėgos dar pakaks, bet paskui gali būti stop. Ar tarp sportininkų didelį autoritetą pelnęs D.Barkauskas dar turi vilties? „Bus kaip bus. Pasaulyje yra įvairių modelių, bet komandinis medicininis darbas perspektyvesnis. Dirbdami pavieniui medikai dubliuoja žinias, sritis. Toli žiūrėti nereikia – tie patys latviai, turėdami nedidelį olimpinį sporto medicinos centrą, puikiai sprendžia kylančias medicinines problemas.“

Kaimynų latvių sporto medicinos centrą mini ir E.Švedas: „Yra viena viltis. Reikia ir mums, kaip latviai turi, tokio bent nedidelio medicinos centro, kuris priklausytų tik olimpiniam komitetui ir būtų aišku, kas už ką atsakingas. Užtektų jame 4–5 žmonių, bet sporto medicinai būtų apie ką suktis. O dabar išardžius LOSC nebeliko centro, apie kurį viskas neblogoi sukosi. Dar iš inercijos apie mus sukasi, bet inercija vieną dieną baigsis ir nebeliks, kas visas jėgas sukaučia ir sukoordinuoja.“

Ką ir kaip reikėtų daryti, kad sporto medicina nebūtų palikta saviiegi, sporto medikams aišku. Tik ir vėl iškyla „bet“ – iš kur turėtų būti finansavimo šaltiniai, kokios ir kieno koordinacinės funkcijos, kas ir už ką turėtų būti atsakingas. „Kad ir kaip žiūrėsi, profesionalusis sportas yra vienas brangiausių užsiėmimų. Visų pirma žmogui užauginti reikia daug laiko, ši investicija gali neatsipirkti ir dėl to, kad sportininkus persekioja traumas. Kita vertus, su šiais žmonėmis turi dirbti stipri komanda. Ir viskas atsiremia į nemenkas finansines sąnaudas. Vizija yra, o kaip bus – daug neaiškumo. Kol turime jėgų, dirbame savo darbą, o kaip bus – matysime“, – ateities tema nedaugžodžiauja D.Barkauskas.

”

PROFESIONALUSIS SPORTAS YRA VIENAS BRANGIAUSIŲ UŽSIĖMIMŲ. VISŲ PIRMA ŽMOGUI UŽAUGINTI REIKIA LABAI DAUG LAIKO, ŠI INVESTICIJA GALI NEATSIPIRKTI IR DĖL TO, KAD SPORTININKUS PERSEKIOJA TRAUMOS. KITA VERTUS, SU ŠIAIS ŽMONĖMIS TURI DIRBTI STIPRI KOMANDA.

DALIUS BARKAUSKAS

MINSKAS JAU ŠIANDIEN PASIRENGĘS

2019 M. BIRŽELIO 21–30 D. MINSKE VYKS ANTROSIOS EUROPOS ŽAIDYNĖS. LIKUS MAŽIAU NEI METAMS IKI ŽAIDYNIŲ, LIEPOS 11–13 D. BALTARUSIJOS SOSTINĖJE BUVO SURENGTAS SEMINARAS MISIJOS VADOVAMS. JAME DALYVAVO IR LTOK SPORTO DIREKTORIUS EINIUS PETKUS BEI JO PAVADUOTOJAS KAZYS STEPONAVIČIUS, IŠ VISO 50 ŠALIŲ ATSTOVAI.

ALGIS BALSYS

E.Petkus ir K.Steponavičius

Seminaro dalyviai apžiūrėjo statomas, renovuojamas ir veikiančias sporto bazes, stadionus, susipažino su būsimomis sportininkų gyvenimo sąlygomis. Delegatai aplankė visų dvikovos sporto šakų, lengvosios atletikos, irklavimo, stalo teniso, badmintono, gimnastikos bazes, taip pat legendinį „Dinamo“ stadioną, kuriam vyks žaidynių atidarymo ir uždarymo iškilmės. Apžiūrėjo žaidynių kaimelį.

„Europos žaidynių sporto bazės palieka gerą įspūdį. Atstumai nuo sportininkų kaimelio iki varžybų vietų nedideli, gyventi sportininkų kaime lyje bus patogiu. Organizatoriai daro viską, kad Europos sportininkai žai-

dynėse galėtų pasiekti aukščiausius rezultatus“, – įsitikinęs E.Petkus.

Daugumai žaidynių tarnybų vadovauja užsienio šalių specialistai, rengę ne vienerias olimpinės žaidynės. Organizacinis komitetas glaudžiai bendradarbiauja su Europos olimpiniais komitetais bei sporto šakų federacijomis.

Kokios naujovės, palyginti su Baku? Bene svarbiausia, kad atskirų sporto šakų varžybose nebebus jokių amžiaus apribojimų. Prieš ketverius metus Baku jauniausi buvo plaukikai: merginos 15–16 metų, vaikai – 17–18 metų. O baidarininkų varžybose galėjo lenktyniauti ir penkiolikmečiai, ir subrendę sportininkai. Dabar visų

Čia vyks baidarių ir kanojų irklavimo varžybos

sporto šakų varžybų reglamentas – kaip olimpinėse žaidynėse.

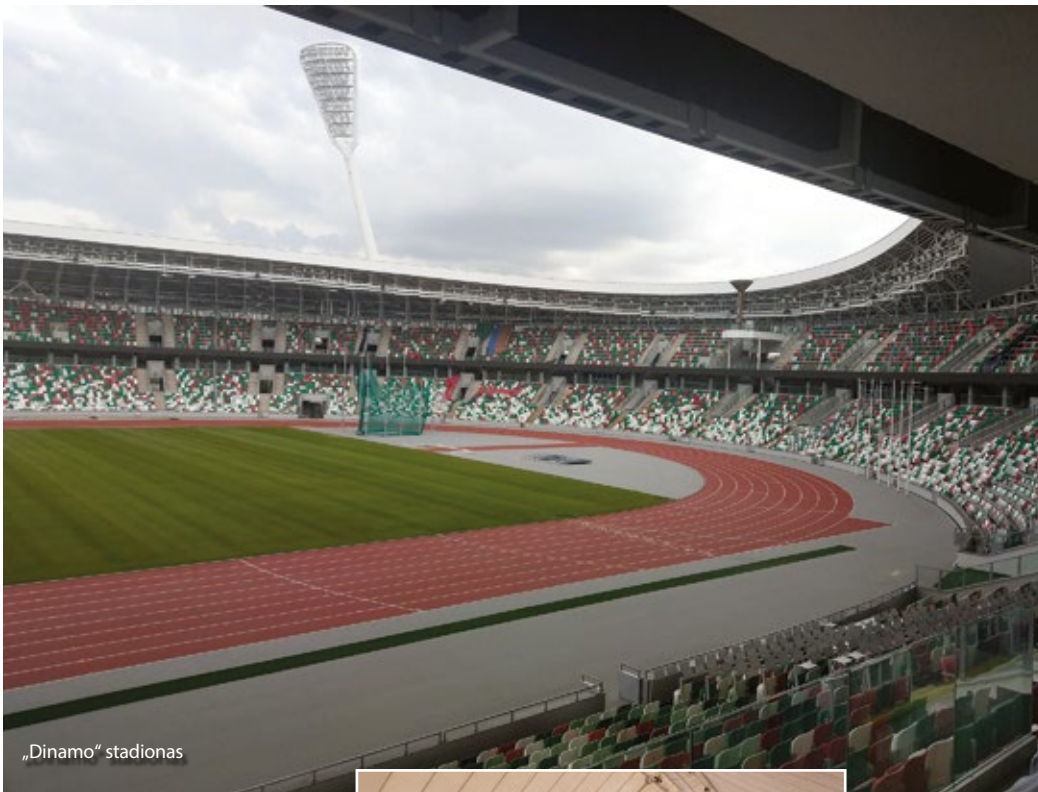
Lengvaatlečiai, kaip ir Baku, rungtyniaus komandinėse varžybose, iš viso jose dalyvaus trisdešimties Europos šalių atstovai. Kol kas dar tikslinamas būtent šių varžybų reglamentas.

Kaip sakė K.Steponavičius, dešimties

4082

SPORTININKAI

Antrosiose Europos žaidynėse dalyvaus 4082 sportininkai. Žaidynių programoje – 15 sporto šakų, 23 rungtys. Sportininkai kovos dėl 201 medalių komplekto. Pasak Einius Petkaus, kiek tiksliai sportininkų Europos žaidynėse atstovaus Lietuvai, kol kas sunku prognozuoti. Minimalus delegacijos skaičius 40, maksimalus – 140. Šiuo metu kelialapius į didžiausią kitų metų Europos sporto renginį yra iškovoję 29 Lietuvos atletai.

„Dinamo“ stadionas

MEDALIAI

LIETUVIAI

Pirmosios Europos žaidynės 2015 m. vyko Azerbaidžane, Baku. Mūsų šalies rinktinė pelnė 7 medalius: 2 aukso, 1 sidabro ir 4 bronzos. Čempionu tapo kanojininkas Henrikas Žustautas. Plaukikas Andrius Šidlauskas grįžo su dviem – aukso ir sidabro medaliais. Bronzą iškovoję badmintonininkas Kęstutis Navickas, paplūdimio tinklininkės leva Dumbauskaitė ir Monika Povilaitytė bei sambo imtynininkai Rūta Aksionova ir Radvilas Matukas.

Krepšinio 3x3 arena

Sportininkų kaimelio kambarys

Teniso kortai

Dziudo salė

sporto šakų atletai kovos ir dėl Tokijo olimpinį kelialapių. Juos iš karto pelnys šaudymo, šaudymo iš lanko, kanojų ir baidarių irklavimo bei stalo teniso varžybų nugalėtojai, taip pat kvalifikacinius normatyvus įvykdę lengvaatlečiai ir plaukikai. Badmintonininkai, dviratininkai – plento ir treko, boksaininkai, dziudo, karatė imtynininkai gaus savo sporto šakos tarptautinio reitingo taškų.

Badmintonininkai, boksaininkai, baidarių ir kanojų irklautojai bei dziudo meistrai tuo pat metu kovos ir dėl Europos čempionato medalių.

Įdomu tai, kad Baku žaidynėse bus visos neolimpinės disciplinos – paplūdimio futbolas, krepšinis 3x3,

akrobatika, šuoliai ant batuto, karatė jau tapo olimpinėmis. Iš neolimpinų, kaip ir prieš ketverius metus, bus sambo.

Turbūt mažiausiai šį sykį LTOK atstovams teks sukti galvas dėl kelionės į žaidynes. Kaip sakoma, iki Minsko – ranka paduoti. Sportininkai ten kelias traukiniu arba autobusais. O kai kas iš delegacijos narių – gal ir savo automobiliu. Misijos vadovai į Minską vyko traukiniu. Su muitinės procedūromis sugaišo apie tris valandas. Žadama, kad prieš žaidynes viskas vyks greičiau.

Žaidynių sportininkų kaimelis įsikurs studentų miestelyje. Ten renovuojami keturi senos statybos bendrabu-

čiai ir statomi dar keturi nauji. Dauguma atletų kambariuose gyvens po du. Sportininkai bus maitinami olimpinį žaidynių principu: kone visą parą veikianti valgykla, vienu metu galėsianti priimti apie 2 tūkst. žmonių. Esant reikalui bus paruošti sausi daviniai.

Kaip sakė žaidynių direktorius Georgijus Katulinas, daugumoje sporto bazių jau šiandien galima rengti žaidynių varžybas. Vienos renovuotos, kitos naujos. LTOK atstovų nuomone, sporto bazės puikios. Žaidynių atidarymas ir uždarymas vyks legendiniame, pavyzdingai renovuotame Minsko „Dinamo“ stadione. Kelionė nuo sportininkų kaimelio iki stadiono užtruks apie 20 min.

Augustauskas Vytautas
Komiteto pirmininkas

Dr. Navakas Jonas
vicepirmininkas

Skipitis Rapolas
vicepirmininkas

Butkys Česlovas
iždininkas

Kemežys Vincas
sekretorius

Avilonis Kazys

Bathauskas Pranas

Botaitis Juozas

Ats. plk. Giedraitis Balas

Grebliauskas Benedas

Inž. Jankevičius Juozas

Kalvaitis Jonas

Kazlauskas Kazys

Plk. Krūnaitis Leidas

Ats. plk. Ruseika Stepas

Plk. Saladžiūnas Pranas

Inž. Sližys Balys

Svilas Kazys

Vaitiekūnas Liūnginas

Doc. Vitkus Balys

Prof. Žemaitis Zigmantas

TAUTINĖS OLIMPIADOS KOMITETAS

LIETUVOS OLIMPINIO SAJŪDŽIO KŪRĖJAI

**ŠIEMET GRUODŽIO 11 D. LIETUVOS TAUTINIS OLIMPINIS KOMITETAS
MINĖS ATKŪRIMO 30-METĮ. TAI GERA PROGA PRISIMINTI LIETUVOS
OLIMPINIO SAJŪDŽIO IŠTAKAS.**

ARVYDAS JAKŠTAS

Lietuvos sporto muziejaus
vyr. muziejininkas

Lietuvos sportininkai debiutavo 1924 m. Paryžiaus vasaros olimpinėse žaidynėse. Tai ir buvo olimpinio sporto pradžia Lietuvoje.

Lietuvos sporto lyga (LSL, įkurta 1922 m.) koordinavo visą sportinį judėjimą šalyje. Ji rūpinosi įsteigti ir Lietuvos olimpinį komitetą, kurio užduotis – paruošti sportininkus dalyvauti olimpinėse žaidynėse. 1923 m. gruodžio 2 d. buvo sušauktas nepaprastasis LSL suvažiavimas, kuriame buvo papildytas lygos statutas 9 straipsniu: „Lietuvos Sporto Lygos Centro komitetas šaukia nuo visų organizacijų, įeinančių į Lietuvos Sporto Lygą, po vieną atstovą į susirinkimą sudaryti „Olimpinį komitetą“, kuris turi susirinkti anksčiau metais prieš Lietuvos ar Pasaulio olimpiadai vykstant.“ Vėliau Lietuvos sporto lygos pirmininkas Antanas Jurgelionis parašė ir įvairioms organizacijoms išsiuntė laiškus (Lietuvos centrinis valstybės archyvas, b. 989).

1928 m. Lietuvos atstovai dalyvavo Amsterdamo vasaros bei Sankt Morico žiemos olimpinėse žaidynėse.

Olimpinio komiteto steigimo reikalai pajudėjo tik 1937 m., nusprendus nepriklausomybės dvidešimtmetį paminėti Tautine olimpiada. Kūno kultūros rūmų taryba paruošė Tautinės olimpiados statuto projektą. 1937 m. gruodžio mėnesį Tautinės olimpiados statutą švietimo ministras paskelbė „Vyriausybės žiniose“. Pagal šį dokumentą Tautinei olimpiadai rengti turėjo būti steigiamas komitetas. Švietimo ministras įgavo teisę skirti komiteto pirmininką ir dalį narių penkeriems metams. Kūno kultūros rūmų sporto sąjungų pirmininkai pagal statutą tapo Lietuvos tautinės olimpiados komiteto nariais. Gruodžio 18 d. komiteto sudėtis buvo patvirtinta, jo pirmininku paskirtas Kūno kultūros rūmų direktorius Vytautas Augustauskas. Po penkių dienų įvyko posėdis, per kurį buvo išrinktas prezidentas: du pirmininko pava-

duotojai – Jonas Navakas ir Rapolas Skipitis, iždininkas Česlovas Butkys, sekretorius Vincas Kemežys. (Būtinai atkreipti dėmesį, kad tai buvo ne visuomenės išrinktas komitetas, bet valdžios paskirtas – red. pastaba). Komitetas pradėjo darbą, kuris 1938 m. buvo vainikuotas pirmosios Tautinės olimpiados sėkme.

1939 m. Lietuvos olimpinį komitetą pripažįsta ir Tarptautinis olimpinis komitetas. Apie tai praneša TOK prezidento grafo Henri de Baillet-Latouro 1939 m. rugpjūčio 3 d. gautas laiškas.

1940 m. iš TOK atėjo kvietimas Lietuvos sportininkams dalyvauti XII olimpinėse žaidynėse Helsinkyje, tačiau dėl prasidėjusio Antrojo pasaulinio karo šios žaidynės neįvyko. Lietuvą okupavus SSRS, mūsų olimpiečių ryšiai su TOK nutrūko. Daugelis to meto Lietuvos olimpinio sporto vadovų ir olimpiečių buvo represuoti. 1952–1988 m. Lietuvos sportininkai olimpinėse žaidynėse

dalyvavo kaip SSRS rinktinės nariai.

1991 m. rugsėjo 18 d. Berlyne susirinkęs TOK vykdomasis komitetas nutarė pripažinti Estijos, Latvijos ir Lietuvos nacionalinius olimpinis komitetus *de facto* ir tris Baltijos šalis grąžinti į tarptautinį olimpinį sąjūdį, pabrėždamas, kad „tai nėra naujas pripažinimas, nes jos buvo pripažintos iki tol, kol Sovietų Sąjunga 1940 m. jas aneksavo.“ 1991 m. lapkričio 11 d. Baltijos šalių olimpiniai komitetai pripažinti *de jure*. TOK prezidentas Juanas Antonio Samaranchas pasirašė trims Baltijos šalims adresuotus kvietimus dalyvauti 1992 m. Albervilio žiemos ir Barselonos vasaros olimpinėse žaidynėse.

PIRMOJO OLIMPINIO KOMITETO NARIŲ LIKIMAI

Lietuvos olimpinio komiteto pirmininkas Vytautas Augustauskas (1904–1958) – Kūno kultūros rūmų ir Aukštųjų kūno kultūros kursų direktorius. 1931 m. baigė VDU. Vienas Lietuvos kūno kultūros ir sporto sistemos kūrėjų. 1940–1945 m. sovietų kalintas Pečioros ir Rybinsko lageriuose. Organizavo trečiąją Europos krepšinio čempionatą Kaune (1939 m.), pirmąją Tautinę olimpiadą.

Lietuvos olimpinio komiteto pirmininko pavaduotojas Jonas Navakas (1896–?) – Kamuolio žaidimų sąjungos pirmininkas, teisininkas, 1933–1935 m. Klaipėdos krašto gubernatorius. Po karo išvežtas ir žuvo sovietų lageryje.

Lietuvos olimpinio komiteto pirmininko pavaduotojas Rapolas Skipitis (1887–1976) – Draugijos užsienio lietuviams remti pirmininkas, advokatas. Baigė teisę Maskvos universitete. 1920–1922 m. buvo vidaus reikalų ministras. Emigravo į JAV.

Komiteto išdininkas Česlovas Butkys (1894–1980) – Lietuvos fizinio lavinimosi sąjungos (LFLS) pirmininkas, teisininkas. 1926 m. baigė Maskvos universiteto Teisės fakultetą. Nuo 1951 m. gyveno JAV.

Komiteto sekretorius Vincas Kemežys (1899–1947) – žurnalistas, studijavo VDU. Dirbo naujienų agentūroje ELTA, „Lietuvos aide“. Kaip rašoma J. Butėno knygoje „Lietuvos žurnalistai“, mirė 1947 m. Sibire.

Juozas Bataitis (1894–1961) – Atletikos sąjungos pirmininkas.

1924 m. baigė Lietuvos universitete Teisės fakultetą. Nuo 1938 m. buvo Teisingumo ministerijos juristas. 1940 m. pasitraukė į Vokietiją.

Balys Slizys (1885–1957) – Lietuvos buriavimo sąjungos pirmininkas, inžinierius. 1922–1926 m. krašto apsaugos ir susisiekimo ministras. Vėliau tarnavo plentų, vandens kelių ir pašto žinyboje. Klaipėdos uosto direktorius. 1944 m. pasitraukė į JAV. Gyveno Bruklina, kur ir mirė.

Lionginas Vaitiekūnas (1903–1988) – Švietimo ministerijos vidurinio mokslo departamento direktorius, pedagogas. 1931 m. baigė VDU. Vienas pirmųjų Lietuvos mokslo sistemos ir tautinės mokyklos organizatorių. 1951–1956 m. sovietų kalintas Vorkutoje.

Balys Vitkus (1898–1988) – Lietuvos gimnastikos sporto federacijos pirmininkas. Baigė Breslau (tuometė Vokietija) universitetą. Agromomas, 1941–1944 m. Žemės ūkio akademijos rektorius. 1948 m. pasitraukė į JAV.

Zigmas Žemaitis (1884–1969) – Lietuvos aeroklubo pirmininkas. 1909 m. baigė Odesos universitetą, matematikas. Nuo 1922 m. Kauno ir Vilniaus universitetų profesorius.

Benediktas Grėbliuskas (1902–1980) – „Jaunosios Lietuvos“ vadas. Teisininkas, baigė VDU teisę. Vertėsi advokato praktika. Sovietų kalintas Butyrkų kalėjime. Vėliau Irkutsko, Krasnojarsko lageriuose.

Kazys Svilas (1892–1943) – baigė Veiverių mokytojų seminariją. 1919 m. stojo savanoriu į Lietuvos kariuomenę. 1935–1940 m. Policijos departamento direktorius. 1940 m. suimtas, 1943 m. sovietų sušaudytas Maskvoje.

Jackus Banys (1891–1943) – Šaudymo sąjungos pirmininkas. Pulkininkas. Baigė karo mokyklą Rusijoje. 1919 m. stojo į Lietuvos kariuomenę. 1941 m. sovietų išvežtas. Žuvo Norilsko lageryje.

Pranas Barkauskas (1900–1941) – Turizmo sąjungos pirmininkas, Lietuvos kariuomenės savanoris. Prancūzijoje įgijo ekonomikos daktaro laipsnį. Nuo 1931 m. buvo savivaldybių departamento direktorius. 1941 m. sovietų nuteistas aštuoneerius metus kalėti ir išvežtas į Komijos lagerį, kur ir žuvo.

Konstantinas Avizonis (1909–

1969) – Keliavimo sąjungos pirmininkas. Istorikas. 1932 m. baigė Frydricho Vilhelmo universitetą Berlyne, apgynė daktaro disertaciją „Lietuvių bajorijos atsiradimas ir raida iki Lietuvos ir Lenkijos unijos 1385 m.“ Nuo 1949 m. gyveno JAV, tęsė mokslinę ir pedagoginę veiklą.

Balys Giedraitis (1890–1941) – Vidaus reikalų ministerijos generalinis sekretorius, 1930–1934 m. krašto apsaugos ministras. Nužudytas Červenėje.

Juozas Jankevičius (1890–1945) – Akademinio jaunimo sporto sąjungos pirmininkas. Inžinierius. 1915 m. baigė Kijevo politechnikos institutą. 1926–1927 m. susisiekimo ministras. 1941 m. nuteistas aštuoneerius metams ir išvežtas į Vorkutą, 1942 m. ištremtas į invalidų namus Saratovo srityje, kur po trejų metų mirė.

Jonas Kalvaitis (1905–1963) – Vandens ir žiemos sporto sąjungos pirmininkas. Teisininkas, baigė VDU. 1949 m. emigravo į Australiją, vėliau pasiekė JAV ir gyveno Bostone.

Kazimieras Kazlauskas (1894–1942) – Teniso sąjungos pirmininkas. Teisininkas, baigė VDU. Kauno apygardos teismo, Apeliacinių rūmų teisėjas. 1940 m. sovietų suimtas ir kalintas lageryje Tomske, kuriame žuvo.

Izidorius Kraunaitis (1900–1964) – Žirginio sporto sąjungos pirmininkas. Generalinio štabo pulkininkas. Baigė karo mokyklą ir Aukštuosius karininkų kursus Kaune. Prancūzijoje – karo akademiją, aukštųjų karininkų kavalerijos mokyklą. Vadovavo ulonų ir husarų pulkams, kavalerijos štabui. 1949 m. pasitraukė į JAV.

Steponas Rusteika (1887–1941) – Kauno burmistras. 1914 m. baigė Tartu universitetą. Teisininkas, Lietuvos kariuomenės savanoris. 1931–1934 m. buvo vidaus reikalų ministras. 1941 m. sušaudytas Minsko kalėjime.

Pranas Saladžius (1893–1965) – Šaulių sąjungos vadas, pulkininkas. 1912 m. baigė mokytojų seminariją. Prasidėjus Pirmajam pasauliniam karui mobilizuotas į Rusijos kariuomenę. Baigė karo mokyklą Poltavoje. 1927–1935 m. Kauno karo komendantas. 1940–1941 m. kalintas sovietų. 1944 m. pasitraukė į Vokietiją, vėliau į JAV. ■

RINKTINĖS VEDLYS PAŽADAIS NESIMĖTO

AR 2020 M. TOKIJUJE MEDALIŲ VILTIS BUS GALIMA KRAUTI ANT ŠALIES BOKSININKŲ PEČIŲ? KO DAUGIAU LIETUVOS BOKSO BENDRUOMENĖJE – NERIMO AR OPTIMIZMO, SUSIJUSIO SU TOKIJO ŽAIDYNĖMIS? TO KLAUSĖME LIETUVOS BOKSO RINKTINĖS VYR. TRENERIO VIDO BRUŽO.

JULIUS BLIŪDŽIUS

V. Bružas paragavo ir komentatoriaus duonos

Alfredo Pliadžio nuotr.

„Žinote, sporte visi prietaringi. Niekas labai nenori tokių kalbų. Darai, bet stengiesi nesakyti „op“, kol neperšokai griovio. Dirbame, svajojame, bet prognozuoti nenoriu“, – šypsosi treneris.

Lietuvos boksainikai per pastaruosius šešerius metus, praėjusius nuo bronza suspindusios Londono olimpiados, iš Europos čempionatų parvežė tris medalius, bet nė vieno iš pasaulio pirmenybių.

Nei Evaldas Petrauskas, nei Eimantas Stanionis Rio de Žaneiro olimpinėse žaidynėse ketvirtfinalio nepasiekė. Londone 2012 m. E. Petrausko iškovota bronza kol kas yra vienintelis Lietuvos boksaininkų olimpinis apdovanojimas, pelnytas po nepriklausomybės atkūrimo.

„Boksas, kaip ir visos sporto šakos, vertinamos pagal rezultatus. Nepasaky-

čiau, kad esame aukštai, bet ir nesame žemai. Kažkur per viduriuką, sakyčiau, – dabartinę Lietuvos bokso padėtį trimis sakiniais apibūdina treneris. – Daug, aišku, dar darbo reikia įdėti, kad būtų labai gerai. Bet situacija normali ir esame pasiruošę iškovoti kelialapių į Tokijo olimpinės žaidynes.“

Paklaustas to, kas įrašyta šio teksto įžangoje, V. Bružas nusijuokia: „Nerimo visą laiką yra, nes atrankos sistema nuolat keičiama, keičiasi ir sportininkai – vieni nustoja sportuoti, kiti išsina į profesionalus. Bet tai normalu. Manau, nėra Lietuvoje tokių sporto šakų, kurių atstovai būtų ramūs dėl patekimo į olimpinės žaidynes. Daug įvairių dalykų turi sutapti į viena, tad nerimo visuomet yra.“

TIE PATYS LYDERIAI

Evaldas Petrauskas ir Eimantas Stanionis – šie sportininkai išliks pa-

grindinės Lietuvos bokso federacijos figūros iš pradžių kovoje dėl Tokijo kelialapių, o po to, jei pateks, ir dėl medalių. Nepaisant to, kad yra pasukęs į profesionalųjį bokšą, E. Stanionis žadėjo grįžti ir pamėginti išokti į Japonijon riedėsiantį traukinį.

„E. Stanionis žadėjo dalyvauti atrankoje. Jis nori dalyvauti olimpinėse žaidynėse, nori iškovoti medalį. Bet ne viskas nuo jo priklauso. Pirmiausia priklausys nuo to, ar pavyks suderinti su klubu ir ar neturės traumų“, – paaiškina V. Bružas.

2015 m. E. Stanionis tapo Europos čempionu, bet po nesėkmingų Rio de Žaneiro olimpinėse žaidynių pasuko į profesionalųjį bokšą ir kol kas pasiekė šešias pergales iš tiek pat galimų.

Sėkmingai karjera profesionalų ringe klostosi ir Egidijui Kavaliauskui. Šis boksainikas kelis olimpinis ciklus

apskritai buvo viena didžiausių Lietuvos sporto vilčių, bet olimpinėse arenose E.Kavaliauskui fatališkai nesisekė. Tapęs profesionalu E.Kavaliauskas, kuriam dabar 30 metų, jau pasiekė 20 pergalių iš eilės (16 nokautų) ir dukart apgynė Šiaurės Amerikos (NABF) pusvidutinio svorio kategorijos čempiono diržą. Kalifornijoje įsikūręs lietuvis nuolat yra minimas tarp pretendentų pakovoti dėl pasaulio čempiono titulo.

TALENTŲ YRA

E.Petrauskas buvo kylantis 20-metis boksininkas, kai 2012 m. Londone iškovojo bronzos medalį. Tačiau prognozės apie įspūdingą karjerą pildėsi tik iš dalies. Bronza 2015 ir 2017 m. Europos čempionatuose – svariausi šilutiškio laimėjimai po Londono, bet turbūt nevisiškai tai, ko buvo tikėtasi po fantastiško olimpinio starto.

„Jis patyręs sportininkas, stipraus charakterio. Tikrai nori dalyvauti olimpiadoje ir yra vertas. Nemanau, kad jo karjeros pikas jau praėjo. Stengsimės, kad kuo aukštesnį piką pasiektų prieš Tokijo žaidynes“, – sako rinktinės treneris.

„Yra jaunų talentingų vyrų, pavyzdžiui, Saimonas Banys ar Vytautas Balsys. Jie jauni, bet jei dirbs, turės sąlygas, – bus geri boksininkai. Galbūt net pasaulinio lygio. Neaišku, pasiseks jiems ar nepasiseks, bet yra perspektyvūs. Vertindami tai manome, kad Tokijui besiruošianti komanda nėra tokia prasta. Gal nesame tokie stiprūs kaip ankstesnį ciklą, bet kelialapių tikimės iškovoti“, – viliasi V.Bružas.

MEDALĮ LAIMĖTI BUS SUNKIAU

Treneris atkreipia dėmesį į tai, kad atvertos durys profesionalams grįžti į mėgėjų bokso konkurenciją olimpinėje atrankoje ir pačiose žaidynėse tik padidins – medalį iškovoti bus dar sunkiau.

„Anksčiau būdavo draudžiama grįžti. Jei išėjai, kelio atgal nebuvo. Dabar taip nėra. Prieš Rio de Žaneiro olimpiadą pasikeitė požiūris, buvo pakeistos taisyklės. Jei profesionalas nori grįžti, jei suderina su savo klubu – jis gali. Tarptautinė bokso mėgėjų asociacija (AIBA) netgi tą skatina“, – apie įvykusius pokyčius pasakoja V.Bružas.

Rio de Žaneire didelio bumo dar nebuvo – dalyvavo vos keli profesionalai, ir toli gražu ne patys garsiausi. Tačiau AIBA deda pastangas, kad Tokijuje gerbėjai išvystų daugiau profesionalų bokso žvaigždžių.

„Manau, tai geras ženklas, didelė reklama boksiui. Bus lengviau pritraukti

E.Stanionis Rio de Žaneiro žaidynėse

E.Petrauskas Londone iškovojo bronzą

ir rėmėjų, ir žiūrovų, tempti visą mėgėjų bokso į priekį. Aišku, patys sportininkai ir klubai turės apsispręsti. Jei klubas sakys „ne“ arba užsiprašys velniškų pinigų už draudimą, kaip, pavyzdžiui, krepšinyje, daug žvaigždžių gal ir neišvysime. Bet šis barjerų sulaužymas buvo būtinas“, – įsitikinęs rinktinės treneris.

Bet yra ir kita medalio pusė. V.Bružo tikinimu, konkurencija neabejotinai didės, medalį iškovoti bus dar sunkiau, tačiau mėgėjų ir profesionalų varžybų specifika labai skiriasi, kitoks pasirengimas, todėl tikrai nebus taip paprasta profesionalams sugrįžti.

PROFESIONALAI KELIA PRESTIŽĄ

Treneris nesmerkia mėgėjų bokso paliekančių sportininkų. „Jei žiūrėtume tik iš mėgėjų sporto pusės, tada taip, mes nukenčiame, kai tokio lygio boksininkai, kaip E.Kavaliauskas ar E.Stanionis, išeina į profesionalųjį sportą. Bet apskritai Lietuvos bokso lygiui ir ypač prestižui tai labai gerai. Tai yra garbė. Be to, ir patiems sportininkams tai naujos sąlygos tobulėti, užsidirbti, pasiekti didesnę žinomumą“, – pabrėžia V.Bružas.

Treneris tikina, kad AIBA vadovybė Ching-Kuo Wu deda ypač dideles pastangas, kad atotrūkis tarp mėgėjų ir profesionalų bokso mažėtų. Įkūrė pusiau profesionalią WSB („World Series of Boxing“) lygą, imasi kitų iniciatyvų.

„Bet tai velniškai sunkus darbas. Kol kas ištis sunkiai sekasi vyti – pritraukti tiek pinigų, tiek rėmėjų, tiek žiūrovų, tiek transliacijų. Dėl to ir eina į kontaktą su profesionalais, kad atsirastų bendrų renginių, bendrų tikslų. Buvo labai didelė atskirtis ir tai trukdė bokso plėtrai“, – aiškina V.Bružas.

Paklaustas, kaip vertina kylantį mišrių kovos menų, galbūt taip pat atimančių iš bokso talentų ir žiūrovų, bumą, treneris išlieka itin diplomatiškas: „Kiekvienas dirba savo darbą. Jei jie

nugriebia daug žiūrovų, sportininkų, mes turime dirbti, kad nugriebtume dar daugiau. Neturime žiūrėti kaip į priešus. Turime dar labiau stengtis.“

MOTERŲ BOKSAS IR FANATIŠKŲ TRENERIŲ STOKA

Siekdamas lygybės, kad visose olimpinėse disciplinose vienodai varžytųsi ir vyrų, ir moterų, Tarptautinis olimpinis komitetas prieš 2012 m. žaidynes į olimpinę programą įtraukė ir moterų bokso. Tačiau V.Bružas atsidūsta išgirdęs klausimą apie Lietuvos boksininkų galimybes sužibėti žaidynėse.

„Plėtojamas moterų bokso, bet sunkiai. Nėra populiarus. Yra merginų, vyksta varžybos, bet konkurencijos labai mažai. Iš jų kažko tikėtis ir planuoti olimpinėms žaidynėms turbūt negalima, bet dirbama ta kryptimi“, – sako treneris.

Pasak jo, sunku ir dėl to, kad gana vėlai, palyginti su kitomis šalimis, į moterų bokso Lietuvoje atsigręžta. „Kita vertus, visose moterų sporto šakose tas pats. Netgi su krepšininėmis daug bėdų – nėra šalyje reikiamos konkurencijos, todėl į olimpinės žaidynes krepšininėms kol kas sunku patekti.“

Kita bokso žaizda, pasak V.Bružo, – trenerių darbo sąlygos: „Dirbti būtų kam, bet naujų trenerių beveik neatina. Kodėl? Manau, dėl atlyginimų sistemos. Jauni treneriai uždirba tikrai mažai. Pradedantis treneris gauna 400 eurų, taigi patrauklumas nedidelis. Reikia galvoti valstybiniu mastu, kad sistema keistųsi, nes pritraukti jauną trenerį, siūlant tokį atlyginimą, sudėtinga. Fanatiškų trenerių yra, bet ne tiek daug kaip anksčiau. Dabar žmonės į gyvenimą žiūri praktiškiau, pragmatiškiau. Būna, pabando ir meta, nes mato, kad negalės pragyventi. Tam, kad treneris uždirbtų, reikia rezultatų, o rezultatui pasiekti reikia ne metų ir ne dvejų.“

”
**DIRBTI BŪTŲ
KAM, BET NAUJŲ
TRENERIŲ
BEVEIK
NEATEINA.
KODĖL? MANAU,
DĖL ATLYGINIMŲ
SISTEMOS.
JAUNI TRENERIAI
UŽDIRBA
TIKRAI MAŽAI.
PRADEDANTIS
TRENERIS
GAUNA 400
EURŲ, TAIGI
PATRAUKLUMAS
NEDIDELIS.**

VIDAS BRUŽAS

SKAIČIUOJA DIENAS IKI STARTO ARGENTINOJE

ŠIŲ METŲ EUROPOS JAUNIŲ IRKLAVIMO ČEMPIONATO BRONZINĖ ĮGŪLA APGAILESTAUJA, KAČ JAUNIMO OLIMPINĖSE ŽAIDYNĖSE BUENOS AIRĖSE TEKS IRKLUOTI NE 2000 M, O NEĮPRASTĄ 500 M NUOTOLĮ.

MARYTĖ MARCINKEVIČIŪTĖ

V.Sokolinskis su auklėtinėmis

Marytės Marcinkevičiūtės nuotr.

Treneris Vladislavas Sokolinskis, su irkluotojais dirbantis jau beveik 50 metų ir per juos išugdęs didelio meistriškumo sportininkų – Kęstutį Bbarską, Kęstutį Bartkų, Valdą Vilkelį, Algimantą Blažonį, Algimantą Mačiulį, Sigitą Klerauską, Mykolą Masilionį, Rolandą Maščinską, Andrių ir Vytautą Lapatiukus, padėjęs tobulėti Sauliui Ritteriui, vėl džiaugiasi auklėtinių medaliais. Tik dabar jau merginų, nes ugdo tik jas.

Šiomet Prancūzijoje per Europos jaunių čempionatą bronzinėmis prizininėmis tapo dvivietė be vairininkės irklavusios 17-metė Kamilė Kralikaitė ir 18-metė Vytautė Urbonaitė. Jos pralaimėjo tik Graikijos ir Rumunijos sportininkėms.

Pernai rungtyniaudamos su metais

vyresnėmis varžovėmis šios merginos per pasaulio jaunių čempionatą Trakuose liko ketvirtos ir iškovojo kelialapį į šiemet Argentinoje vykšiančias trečiąsias jaunimo olimpinės žaidynes.

„Merginoms Europos jaunių čempionatas šiemet buvo pirmosios tarptautinės varžybos, nežinojome varžovių pajėgumo. Auklėtinių pelnyti bronzos medaliai mane maloniai nudžiugino. Dabar rengiamės pasaulio jaunių čempionatui, kuris rugpjūtį vyks Bosnijoje ir Hercegovinoje. Nors jos dar jaunių amžiaus, rugsėjo pradžioje ketiname dalyvauti ir Europos jaunimo iki 23 m. čempionate Breste. Tegul auklėtinės pratinsis prie pajėgių varžovių, semiasi patirties. Galbūt sportininkės netgi irklusos ne pavienę

dvivietę, o keturvietę. Po šių startų pagrindinį dėmesį sutelksime jau į jaunimo olimpinės žaidynes“, – sako V.Sokolinskis.

IRKLAVO KETURVIETĘ

K.Kralikaitė ir V.Urbonaitė iš pradžių irklavo keturvietę, bet joms nesėkmingai susiklostė 2015 m. Europos jaunių čempionatas. Po to Kamilė su Vytaute pabandė irkluoti dvivietę be vairininkės ir jų debiutas 2016 m. pasaulio jaunių čempionate buvo apvainikuotas aštunta vieta. Merginos šią valtį irklavo kartu pasitreniravusios vos mėnesį.

Šiais metais pelnytu bronzos medaliu Prancūzijoje irkluotojos labai džiaugėsi, nors K.Kralikaitė tikino, kad galėjo pasirodyti dar geriau, bet prieš čempionatą susirgo jos porininkė – Vytautė peršalo, jai pakilo

ŽAIDYNĖS

BUENOS AIRĖS

Trečiosios jaunimo vasaros olimpinės žaidynės Argentinos sostinėje Buenos Airėse vyks spalio 6–18 d. Ten bus surengtos 32 sporto šakų, 36 disciplinų varžybos, bus išdalytas 241 medalių komplektas, o į juos pretenduos 3998 sportininkai. Vaikinių ir merginų bus po 1999.

Tikimasi, kad Lietuvai atstovaus apie 20 sportininkų.

temperatūra ir buvo priversta gerti antibiotikų.

Treneris būsimašias Europos jaunių medalininkes surado ne Trakuose: K.Kralikaitė (ūgis – 1 m 80 cm) Kaišiadorių Algirdo Brazausko progimnazijoje, o Vytautė (ūgis – 1 m 79 cm) – Šiauliuose, Dainų progimnazijoje. Tada jos abi buvo septintokės.

DINGO IRONIŠKA ŠYPSENA

K.Kralikaitė puikiai prisimena savo pirmąjį susitikimą su treneriu V.Sokolinskiu. „Tada šis treneris man pasakė, kad pagrindinis jo tikslas – surinkti merginas, kurios dviviečių su vairininku valčių varžybose iškovotų teisę dalyvauti 2018 m. jaunimo olimpinėse žaidynėse Argentinoje. Man tai kėlė šypseną. Šypsojaisi ir 2016-aisiais, o pernai jau supratau, kad tai realu. Dabar skaičiuoju dienas iki starto žaidynėse“, – pasakoja kaišiadoriškė.

Kaišiadoryse Kamilė ketverius metus lankė plaukimą, kuris jai visai neblogai sekėsi, o plaukdama kompleksiniu būdu savo amžiaus grupėje buvo pasiekusi Lietuvos rekordą. Bet varžyboms tinkamo baseino arti nebuvo, o plaukimas Kamilei netrukus atsibodo, ji ėmė žavėtis futbolu.

„Futbolas man ir dabar labai patinka, tai mano hobis. Daug mano bendrakisų jį žaidžia. Buvo galimybė tapti futbolininke, tačiau buvau dar jauna, bijojau važiuoti į Kauną ir ten treniruotis“, – paaiškina Kamilė.

O štai irklavimas kaišiadoriškei patiko. Tiesa, ne iš karto. Prisiminusi save trylikametę ir pirmąsias irklavimo treniruotes Trakuose dabar Kamilė atvirai sako, kad pirmosios trys treniruočių dienos buvo neįdomios, o irklavimo

bazė kažkuo priminė ligoninę.

„Irklavimo bazėje buvau apgyvendinta viena, po to atvyko kitų merginų. Kai sužinojau, kad iš visų naujokių treneris mane priims tik vieną, apsiverkiau ir jam pasakiau, kad aš nebūsiu irkluotoja. Tačiau treneris mane įtikino, kad galiu gerai irkluoti, ir sutikau likti“, – pasakoja Kamilė, Trakuose besitreniruojanti ketvirtus metus.

LEMTINGAS LAIŠKELIS

V.Urbonaitė Šiauliuose nesportavo, buvo nedidelio ūgio, kaip pati sako, „burbuliukas“. Lankyti irklavimo pratybas jai pasiūlė treneris Robertas Barzinskis. Vytautė iš pradžių treniravosi triskart per savaitę, o vėliau – ir kasdien. Po pusantrų metų sportininkė atsidūrė Trakuose, į kuriuos ją pakvietė V.Sokolinskis.

„Trakuose nenorėjau pasilikti, traukė gimtietį Šiauliai. Bet artėjant vasarai laiškėlį parašė Kamilė. Ji paprašė atvažiuoti į Trakus ir čia treniruotis. Sutikau. Trakuose man iš pradžių buvo rengiamos po savaitę ar dvi trunkančios treniruočių stovyklos. Ilgainiui man čia pradėjo patikti, mama neprieštaravo ir taip prieš trejus metus atvažiauvau mokytis į Vilnių“, – toks buvo Vytautės kelias į Trakus.

Europos jaunių čempionato medalininkės lanko Vilniaus Ozo gimnaziją: Kamilė šiemet mokysis vienuoliktoje, o Vytautė – dvyliktoje klasėje.

NENORĖJO BŪTI YRININKĖ

Didelė atsakomybė valtyje tenka K.Kralikaitėi, kuri yra yrininkė. Dvi savaites ji prašė trenerio, kad nepatiktėtų jai šių pareigų. „Buvo sunku. Sužinojusi netgi nenorėjau vykti į jaunimo žaidynes. Per treniruotes

stengiausi atsigauti ir nesėdau į valties pirmojo numerio vietą. Yrininkas negali būti ištižęs, jis turi numatyti tempą, o jeigu jo nepataiko, jaučia didelę savo kaltę, nervinasi. Vytautė prieš startą visada verda savyje, ją turiu gaivinti, motyvuoti, – pasakoja Kamilė. – Visada ja tikiu, manau, kad ir ji manimi tiki.“

Pasak V.Sokolinskio, šios irkluotojos papildoma viena kitą. Kamilė domisi filosofija, ieško savybių, kurių reikia ar nereikia sau pritaikyti, o Vytautė yra tas žmogus, kuris pasako, kad neverta to daryti. Kamilė norėtų studijuoti filosofiją, Vytautė – Lietuvos karo akademijoje. Bet jeigu toliau sieks sporto meistriskumo aukštumą, tada pasuks į kineziterapiją.

„Ar mano rankose talentai, galėsiu pasakyti grįžęs iš jaunimo olimpinių žaidynių. Tada gal galvosiu ir apie Tokijo olimpinės žaidynes. Lygiai tas pats buvo su Rolandu Maščinsku. 2010-aisiais grįžome iš pirmųjų jaunimo olimpinių žaidynių Singapūre, kuriame jis tapo vienviečių valčių čempionu, ir jau kitais metais jis iškovojo teisę dalyvauti Londono olimpinėse žaidynėse. Kodėl dabar to nepabandžius?“ – svarsto V.Sokolinskis.

Vis dėlto yra ir nerimo. Merginoms Buenos Airėse teks irkluoti ne įprastą 2000 m, o 500 m sprinto distanciją. „Viskas bus kitaip, viskas nauja. Neaišku, kas bus lyderės, o kas autsiderės. Prie naujos distancijos pamažu pratinamės, bet mūsų dar laukia pasaulio jaunių ir Europos jaunimo čempionatai, kur reikės irkluoti įprastą nuotolį. O po čempionatų per pratybas jau pearsime prie trumpų atkarpų“, – sako irkluotojos.

”
AR MANO RANKOSE TALENTAI, GALĖSIU PASAKYTI GRĮŽĘS IŠ JAUNIMO OLIMPINIŲ ŽAIDYNIŲ. TADA GAL GALVOSIU IR APIE TOKIJO OLIMPINES ŽAIDYNES.

VLADISLAVAS SOKOLINSKIS

LAIKOSI KANOJININKO PASAULIO REKORDAS

EUROPOS JAUNIMO ČEMPIONAS KANOJININKAS VADIMAS KOROBOVAS ŠIEKS PATEKTI Į PASAULIO ČEMPIONATO FINALĄ IR TOKIJO OLIMPINES ŽAIDYNES.

RITA BERTULYTĖ

Vasara daugeliui – atostogų metas, bet ne Vadimui Korobovui. 21 metų visaginietis net per didžiausius karščius intensyviai lieja prakaitą, nes varžybos veja varžybas.

Pirmoje birželio pusėje talentingas kanojininkas išmėgino jėgas ir suaugusiųjų, ir jaunių bei jaunimo Europos čempionatuose. Liepą dalyvavo Lietuvos, taip pat pasaulio jaunių ir jaunimo pirmenybėse. Rugsėjūtį sportininko laukia planetos suaugusiųjų čempionatas, kur jis tikisi patekti į pagrindinį finalą.

Tik liepos pradžioje treneriai kanojininkui suteikė keletą laisvų dienų, per kurias jis aplankė Didžiojoje Britanijoje gyvenančius draugus.

PRIKLAUSO PASAULIO REKORDAS

V.Korobovas skina medalius žemyno jaunimo čempionatuose. Pernai ir šiemet 1000 m nuotolio varžybose jis iškovojo bronzą, o 2016 m. irkluodamas 200 m visaginietis tapo Europos čempionu. Tose lenktynėse Vadimas distanciją įveikė uraganiniu greičiu –

per 37,446 sek. ir pagerino planetos suaugusiųjų rekordą, kuris priklausė ukrainiečiui Jurijui Čebanui (38,137 sek.). Ties šiuo rekordu iki šiol įrašyta V.Korobovo pavardė.

Jaunasis kanojininkas jau sublizgėjo ir kai kuriose prestižinėse suaugusiųjų varžybose. Šių metų gegužę irkluodamas 200 m Vadimas triumfavo Pasaulio taurės etape. Penkiskart ilgesniame nuotolyje buvo penktas. Tiesa, šiemet birželį Europos čempionate irkluodamas 1000 m jis nepateko į pagrindinį finalą ir liko vienuoliktas.

1000 m nėra Vadimo arkliukas, bet sportininkas dabar didžiausią dėmesį skiria būtent šiai distancijai, nes tai olimpinė rungtis. 200 m kanojininkų varžybų olimpinėse žaidynėse nebeatysime.

„Persiorientuoti į 1000 m distanciją nelengva, – neslepia V.Korobovas. – Tai visiškai kitas darbas ir kita pasirengimo specifika. Iš pradžių buvo sunku prisiversti, bet dabar sekasi vis geriau.“

TIKSLAS – OLIMPINĖS ŽAIDYNĖS

Kanojininko tikslas – prasibrauti į Tokijo olimpiadą. Kitamet vyksiančiose atrankos į olimpinės žaidynės varžybose Lietuvos sportininkui reikės patekti į pagrindinį finalą ir užimti bent šestą vietą. Jeigu to nepavyks padaryti, 2020-aisiais bus surengta papildoma atranka – ten į olimpinės žaidynės prasibraus tik du greičiausi atletai.

Olimpinėse žaidynėse, pasaulio, Europos čempionatuose Lietuvai gali atstovauti tik po vieną sportininką. Plaukdamas 1000 m Vadimas mūsų šalyje neturi lygių. Jis šiemet Lietuvos taurės varžybose pagrindinį konkurentą Henriką Žustautą aplenkė beveik 6 sekundėmis.

Šiose varžybose geresnių rezultatų dažniausia pasiekia žemesni ir lengvesni kanojininkai. Šiuo aspektu Vadimas turi pranašumą. Jis 12 cm žemesnis ir apie 10 kg lengvesnis už Henriką.

Tiesa, 200 m distancijoje šių sportininkų jėgos apylygės. Vis dėlto

V.Korobovas

”
**PERSIORIENTUOTI Į 1000 M
 DISTANCIJĄ NELENGVA.
 TAI VISIŠKAI KITAS DARBAS
 IR KITA PASIRENGIMO
 SPECIFIKA. IŠ PRADŽIŲ
 BUVO SUNKU PRISIVERSTI,
 BET DABAR SEKASI VIS
 GERIAU.**

VADIMAS KOROBOVAS

Pagrindinis V.Korobovo varžovas – H.Žustautas

V.Korobovas ir šiame nuotolyje vis dažniau lenkia 2017 m. Europos suaugusiųjų čempioną H.Žustautą. Tai nutiko ir gegužę Pasaulio taurės varžybose. Prognozuojama, kad jie pastaruosius keletą metų tarpusavyje galybės dėl kelialapio į pasaulio ir Europos pirmenybes.

Gal geriausi Lietuvos kanojininkai galėtų suvienyti jėgas ir irkluoti dvivietę kanoją? „Tai neįmanoma, nes mes su Henriku irkluojame iš tos pačios pusės“, – paaiškina V.Korobovas. Beje, H.Žustautas dviviečių kanojų varžybose dalyvauja kartu su Ilja Davidovskiu.

PATARIA IR J.ŠUKLINAS

V.Korobovas vasarą treniruojasi Trakuose, o šaltuoju metų laiku – Portugalijoje ir Kroatijoje. Kanojininkas patenkintas tuo, kad jam tobulėti padeda du treneriai – Dmitrijus Michailovas ir Kazimieras Rėksnys. „Jie papildoma vienas kitą. Iš abiejų stengiuosi perimti geriausius dalykus“, – sako.

Vadimui aukštumų siekti padeda ir jo draugas, karjerą jau baigęs olimpinis vicečempionas Jevgenijus Šuklinas.

„Mes bendraujame, didžiulę patirtį sukaukęs Jevgenijus neatitolo nuo kanojų irklavimo, nuolat stebi varžybas ir man labai padeda patarimais“, – pasakoja pašnekovas.

V.Korobovas taip pasinėręs į profesionalų sportą, kad buvo priverstas sustabdyti mokslus M.Romerio universitete, kur studijuoja turizmo vadybą. „Esu trečiame kurse, tiesiog nebespėju mokytis, tačiau ketinu baigti šią aukštąją mokyklą“, – tvirtina kanojininkas.

Sportininkas gali pasigirti dar vienu talentu – jis puikiai moka gaminti maistą. „Lietuvoje mums viskas būna paruošta, bet užsienyje tenka pasigaminti salotų su vištiena, išsivirti ryžių, makaronų“, – pasakoja Vadimas.

Beje, V.Korobovas anksčiau net ketverius metus lankė imtynių treniruotes. Jo tėvas ir senelis buvo imtynininkai. Baigęs antrą klasę iš smalsumo su draugais nuėjo į irklavimo bazę. Pusantrų metų irklavo baidarę, bet paskui atrado kanoją. Ir iš jos nebeišlipo.

Stovyklautojai ir jų svečiai

PAŽINTIS SU OLIMPIEČIAIS

„SMAGU, KAD VAIKAMS APIE OLIMPINES VERTYBES NE TIK PASAKOJAMA, BET IR PRAKTIŠKAI PARODOMA“, – DŽIAUGĖSI OLIMPIETIS REMIGIJUS KANČYS. MARATONININKAS ANTRĄ KARTĄ DALYVAVO KAUNE VYKUSIOS DIENINĖS MOKSLEIVIŲ STOVYKLOS „OLIMPINIS KAIMELIS“ ATIDARYME.

Stovykloje vaikai susipažino ne tik su olimpinėmis vertybėmis, bet ir su garsiais Lietuvos sportininkais. Ketvirtus metus iš eilės Lietuvos tautinio olimpinio komiteto, Kauno Rokų gimnazijos ir Kauno šv. Kazimiero progimnazijos inicijuotame projekte dalyvavo 36 šeštų–septintų klasių moksleiviai iš Laikinosios sostinės. Pagrindinis stovyklos tikslas – supažindinti vaikus su olimpinėmis ir parolimpinėmis vertybėmis: draugyste, pagarba, įkvėpimu, ryžtingumu, drąsa, lygybe ir tobulėjimu.

„Beveik savaitę gyvenome pagal šiuos principus. Kiekviena diena buvo skirta vis kitai vertybei. Ryte vaikai būdavo supažindinami su ja, o dienos pabaigoje su psichologe ar socialine pedagoge aptardavo, kaip sekėsi tą vertybę puoselėti. Vaikai labai patenkinti tokia veikla. Štai praėjusių metų stovyklos dalyviai šiemet jau buvo savanoriai“, – sakė antrus

metus stovyklą organizavusi Lina Čėčinaitė.

Stovyklos organizatoriai sudarė unikalią galimybę mokiniams ne tik išbandyti įvairias sporto šakas, bet ir susipažinti su žinomais atletais.

„Smagu, kad vaikams apie olimpines vertybes ne tik pasakojama, bet ir praktiškai parodoma, ką jos reiškia. Vaikai ne tik bendradarbiauja tarpusavyje, bet ir su mokytojais, sporto žmonėmis. Tai talentingi, smalsūs, mėgstantys iššūkius vaikai. Auga nuostabi karta, galbūt būsimi olimpiečiai“, – džiaugėsi R.Kančys.

Stovyklos atidaryme taip pat dalyvavo olimpinė vicečempionė, LTOK vykdomojo komiteto narė Austra Skujytė, kuri pasidalijo savo sėkmės istorija.

Vaikai lankėsi Girstučio baseine ir plaukimo subtilybių mokėsi su pirmuoju Rūtos Meilutytės treneriu

Priesaika

Giedriumi Martinioniu, susitiko su sporto mokyklos „Gaja“ bokso treneriu olimpiečiu Vidu Bičiulaičiu, kuris pamokė savigynos judesius. Stovyklos dalyviai išbandė golfą, disk golfą, futbolgolfą, vežimėlių krepšinį, golbolą, dziudo, žirgų sportą, orientavimosi sportą, futbolą, karatė.

Paskutinę stovyklos dieną vaikai pramogavo Olimpinės dienos renginiuose Panevėžyje, dalyvavo deglo nešimo estafetėje. Stovyklos uždarymo iškilnėse buvo parodytas savaitę rengtas vaidinimas „Olimpo dievai“. Jį režisavo Kauno Rokų gimnazijos direktoriaus pavaduotoja ugdymui Rita Pociūtė-Miliūnienė.

„Tokie projektai skatina sportuoti, puoselėti olimpines vertybes, ugdo teigiamus vaikų įgūdžius. Manau, šis amžius pats tinkamiausias juos sudominti sportu. Be to, tai puiki alternatyva sėdėjimui prie kompiuterio“, – sakė A.Skujytė.

”

TOKIE PROJEKTAI SKATINA SPORTUOTI, PUOSELĖTI OLIMPINES VERTYBES, UGDO TEIGIAMUS VAIKŲ ĮGŪDŽIUS. MANAU, ŠIS AMŽIUS PATS TINKAMIAUSIAS JUOS SUDOMINTI SPORTU. BE TO, TAI PUIKI ALTERNATYVA SĖDĖJIMUI PRIE KOMPIUTERIO.

AUSTRA SKUJYTĖ

Golfo pratybos

Dziudo pamokos

Sporto muziejuje

VERTINIMAS

L TOK PREZIDENTĖ PASIŪLYTA Į TOK NARIUS

Lietuvos tautinio olimpinio komiteto prezidentė Daina Gudžinevičiūtė gali tapti pirmąja istorijoje Tarptautinio olimpinio komiteto (TOK) nare iš Lietuvos.

TOK vykdomasis komitetas atrinko devynis kandidatus į TOK narius. Penki iš kandidatų, tarp jų ir olimpinė čempionė D. Gudžinevičiūtė, gali tapti individualiais TOK nariais. Dar keturi atstovautų olimpinio judėjimo organizacijoms.

Trys iš penkių siūlomų individualių TOK narių yra moterys – L TOK prezidentė D. Gudžinevičiūtė, Ruandos olimpinio komiteto pirmoji viceprezidentė Felicite Rwemarika ir TOK sportininkų palaikymo komandos komisijos atstovė iš Afganistano Samira Asghari. Du kandidatai vyrai: Paragvajaus olimpinio komiteto prezidentas Camilo Perezas Lopezas Moreira ir Italijos olimpinio komiteto prezidentas Giovanni Malago.

Pagal TOK 2020 m. darbotvarkę ir strategines olimpinio judėjimo gaires TOK narių rinkimų komisija, kuriai pirmininkauja Didžiosios Britanijos princesė Ana, pasiūlė šiuos penkis narius Vykdomajam komitetui remdamasi nustatytais kriterijais.

Dar keturi iš siūlomų narių atstovauja olimpinio judėjimo organizacijoms: nacionaliniams olimpiniams komitetams (Ugandos olimpinio komiteto prezidentas Williamas Frederickas Blickas, Butano olimpinio komiteto vadovas Jigyelis Ugyenas Wangchuckas) ir tarptautinėms asociacijoms (Tarptautinės gimnastikos federacijos prezidentas Morinari Watanabe, Tarptautinio parolimpinio komiteto prezidentas Andrew Parsonsas). Visas siūlomas kandidatūras patikrino TOK etikos komisija.

„Vadovaudamasis 2020 m. olimpine darbotvarkė, TOK nuolat siekia pritraukti kuo įvairesnę patirtį turinčių narių. Olimpiniam judėjimui šių devynių kandidatų, kuriuos siūlome TOK sesijai, patirtis bus neabejotinai naudinga. Jų išsamus sporto supratimas suteiks papildomos jėgos ir žinių tarptautinei TOK narių bendruomenei“, – teigė TOK prezidentas Thomas Bachas.

Naujieji TOK nariai bus renkami 133-iojoje TOK sesijoje spalio 8–9 d. Buenos Airėse. Jei visi devyni kandidatai būtų išrinkti, TOK narių padaugėtų iki 106. Maksimalus TOK narių skaičius – 115.

SUSIRINKIMAS

APTARTI JUBILIEJINIAI RENGINIAI

Birželio 29 d. L TOK būstinėje vyko Lietuvos tautinio olimpinio komiteto atkūrimo 30-ųjų metų minėjimo organizacinio komiteto susirinkimas.

Lietuvos sporto muziejaus direktorius Pranas Majauskas informavo apie pasirengimą Lietuvos tautinės olimpiados 80-mečio minėjimui liepos 28 d. Kauno sporto halėje.

L TOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė drauge su L TOK generaliniu sekretoriumi Valentinu Paketūru apžvelgė L TOK atkūrimo 30-mečio minėjimo programą. Pagrindiniai numatyti renginiai – šventinė sesija Seime, L TOK generalinės asamblėjos neeilinė sesija, L TOK 30-mečiui skirtas filmas, L TOK ženkliuko ir medalio išleidimas.

L TOK garbės prezidentas bei Lietuvos olimpinės akademijos prezidentas dr. Artūras Poviliūnas pristatė mokslinės konferencijos, skirtos Lietuvos

Iš kairės: R. Zuoza, D. Gudžinevičiūtė, V. Paketūras, A. Poviliūnas, A. Gudiškis, V. Nėnius, L. Kačiušytė, P. Majauskas

valstybės atkūrimo šimtmečiui bei L TOK 30-mečiui paminėti, gaires. Konferencijos tema – „Istorijos atspindžiai dabartyje ir žvilgsnis į ateitį“.

Susirinkime taip pat dalyvavo Švietimo

ir mokslo ministerijos Mokymosi visą gyvenimą departamento patarėjas Rolandas Zuoza, L TOK garbės narys Vytas Nėnius, L TOK patarėjas Algimantas Gudiškis bei Lietuvos olimpiečių asociacijos prezidentė Lina Kačiušytė.

Su svečiais
iš Japonijos

Gedo Saročkos nuotr.

NETEKTIS

MIRĖ KAIMYŅŲ SPORTO LEGENDA

Lenkijos sportą sukrėtė netektis – birželio 29 d. mirė septynių olimpinių medalių laimėtoja, šalies Olimpino komiteto viceprezidentė ir Tarptautinio olimpino komiteto narė Irena Szewinska. Jai buvo 72-eji. Ilgą laiką ji kovojo su onkologine liga.

„Netekome ne tik kaimyninės valstybės Olimpino komiteto viceprezidentės, iškilios sportininkės ir moterų sporto ambasadorės, bet ir mūsų puikios bičiulės bei bendražygės. Visuomet galėjome remtis jos svariais patarimais ir jautėme palaikymą. Reiškiame nuoširdžią užuojautą Irenos šeimai, Lenkijos sporto bendruomenei“, – sakė Lietuvos tautinio olimpino komiteto prezidentė Daina Gudžinevičiūtė.

I.Szewinska gimė 1946 m. Sportuoti pradėjo būdama 14 metų. Tapusi bėgike olimpinėse žaidynėse iškovojo 3 aukso (1964 m. – estafetės 4x100 m, 1968 m. – 200 m bėgimo, 1976 m. – 400 m bėgimo), 2 sidabro ir 2 bronzos medalius. I.Szewinska penkis kartus tapo Europos čempione, keturis sykius buvo renkama geriausia Lenkijos sportininke. Ji net dešimt kartų gerino pasaulio rekordus.

VIZITAS

AMBASADORIUS IR TOJOHAŠIO MERAS

Liepos 2 d. LTOK būstinėje lankėsi Tojohašio miesto meras Koichi Sahara su delegacija bei Lietuvos ambasadorius Japonijoje Gediminas Varvuolis. Svečius priėmė LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė, užsienio ryšių direktorė Vaida Masalskytė bei olimpino sporto direktorius Einius Petkus. Susitikime dalyvavo ir Lietuvos parolimpinio komiteto prezidentas Mindaugas Bilius.

Susitikimo tikslas – tęsti Lietuvos olimpiečių ir parolimpiečių bendradarbiavimą su Japonijos miestais ruošiantis 2020 m. Tokijo olimpinėms žaidynėms. Būtent dėl šios priežasties Lietuvą aplankė Tojohašio meras. Jo ketinimai – prisidėti prie jau vykstančio Hiracukos ir Lietuvos olimpiečių bei parolimpiečių bendradarbiavimo, plėsti galimybes Lietuvos atletams geriau

pasirengti žaidynėms, atverti daugiau sporto bazių ir arenų.

„Norime bendradarbiauti įvairiose srityse. Prieš žaidynes, per jas ir po jų. Esame Aičio prefektūros, kuri Japonijoje garsėja sportu, dalis. Siekiame organizuoti susitikimus, renginius, kultūrinius mainus. Norime, kad olimpinės žaidynės paliestų ir mūsų miestą“, – sakė ponas K.Sahara.

Priminsime, kad Lietuvos tautinis olimpiniis komitetas sutartį su Hiracukos miestu pasirašė 2016 m., o prieš pusmetį Hiracukoje viešėjo 21 Lietuvos atletas, kandidatuojantis į Tokijo olimpines žaidynes. Sutartį su Hiracukos miestu pasirašė ir Lietuvos parolimpiniis komitetas. Artimiausias Lietuvos sportininkų vizitas į šį Tokijo priemiestį numatytas šių metų spalį.

SVEČIAS

ARGENTINIEČIAI LAUKIA ŽAIDYNIŲ

Lietuvos tautiniame olimpiame komitete vis labiau juntamas spalio 6–18 d. Buenos Airėse vyksiančių trečiųjų jaunimo vasaros olimpinių žaidynių pulsas. Liepos 11 d. LTOK būstinėje susitiko Lietuvoje viešintis Argentinos lietuvių bendruomenės valdybos pirmininkas Juanas Ignacio Fourment-Kalvelis ir LTOK generalinis sekretorius Valentinas Paketūras.

Susitikime kalbėta apie galimą Argentinos lietuvių bendruomenės pagalbą Lietuvos delegacijai žaidynių

metu, apie delegacijos narių susitikimo su lietuvių bendruomene galimybes, aptarta savanorių paieška.

J.I.Fourment-Kalvelis papasakojo apie Argentinoje profesionaliai sportuojančius lietuviškų šaknų turinčius atletus. Šis svečias Lietuvoje vieši septintą kartą. Šįkart jis atlydėjo Argentinos delegaciją į Šimtmečio dainų šventę bei dalyvavo Pasaulio lietuvių bendruomenės susirinkime Seime.

J.I.Fourment-Kalvelis ir V.Paketūras

RENGINYS

OLIMPINĖ SPORTO ŠVENTĖ AIRIJOJE

Kaip sakė LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė, po sėkmingų Olimpinių dienos renginių pernai Alytuje ir šiomet Panevėžyje imta svarstyti apie sportą populiarinančią šventę užsienio lietuviams.

Liepos 10 d. aptarti masinio sporto renginio galimybę Airijoje susitiko LTOK atstovai ir vienas šios idėjos iniciatorių – Lietuvos ambasadorius Airijoje Egidijus Meilūnas. Pasak LTOK prezidentės, žodinį pritarimą organizuoti tokį renginį Airijoje jau davė šios šalies Olimpinio komiteto vadovė Sarah Keane.

Susitikimo LTOK būstinėje metu E.Meilūnas apžvelgė Lietuvos išievių situaciją Airijoje, supažindino su jų sportiniais pomėgiais ir laimėjimais, informavo apie bendruomenės aktyvumą, Airijos lietuvių šventes. Ambasadorius pasidžiaugė, kad lietuviai sporto pergalėmis sėkmingai garsina Lietuvos vardą. Lietuvių krepšinio komanda „Leixlip

Gedo Saročkos nuotr.

Iš kairės: LTOK užsienio ryšių direktorė V.Masalskytė, E.Meilūnas, D.Gudžinevičiūtė, LOF direktorius M.Marcinkevičius

Žalgiris“ šiomet tapo Dublino čempionais ir Airijos taurės sidabro medalių laimėtojai, futbolo komanda FC „Baltic United“ laimėjo Airijos F7 čempionatą, aktyvūs yra ir bėgikai, tinklininkai, plaukikai, dviratininkai bei kitų sporto šakų atstovai.

Drauge su galimybe Airijos lietuviams

organizuoti sporto šventę buvo aptarti galimi renginio variantai, veiklos, partneriai, finansavimas, laikas ir vieta. Ambasadoriaus kvietimu Olimpinių dienos organizatoriai Dubline lankysis ruggpjūčio pabaigoje, susipažins su Airijos lietuvių bendruomene, galimomis renginio vietomis bei infrastruktūra.

POSĖDIS

NUO JUBILIEJŲ IKI SUSTABDYTOS NARYSTĖS

Liepos 19 d. vyko LTOK vykdomojo komiteto posėdis. LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė informavo apie būsimus renginius, skirtus LTOK atkūrimo 30-mečiui bei pirmosios Lietuvos tautinės olimpiados 80-mečiui paminėti. Artimiausias renginys – liepos 28 d. Kauno sporto halėje. Ten iškilmingai bus paminėta pirmoji Lietuvos tautinė olimpiada, pagerbti sportui nusipelnę žmonės, vyks filmų peržiūra, koncertas. Pagrindiniai renginiai – šventinė sesija Seime, LTOK generalinės asamblėjos neeilinė sesija vyks gruodžio mėnesį. LTOK 30-mečiui kuriamas filmas, bus išleisti jubiliejiniai ženklukai ir medaliai.

LTOK prezidentė informavo, kad ji ir LTOK generalinis sekretorius Valentinas Paketūras Varšuvoje dalyvavo TOK narės, Lenkijos olimpinio komiteto viceprezidentės, daugkartinės olimpinės čempionės Irenos Szewinkos laidotuvėse. Jose dalyvavo aukščiausi Lenkijos šalies vadovai, TOK prezidentas Thomas Bachas. „Tai buvo puiki mūsų draugė, patarėja ir užtarėja“, – sakė LTOK prezidentė.

D.Gudžinevičiūtė informavo ir apie liepos 10–11 d. Romoje vykusį Europos olimpinį komitetų Lyčių lygybės sporte komisijos susirinkimą.

Apie tai, ką matė ir girdėjo Minske vykusiam antrųjų Europos žaidynių misijos vadovų seminare, papasakojo LTOK olimpinio sporto direktoriaus pavaduotojas Kazys Steponavičius.

LTOK 2018 m. biudžeto pirmojo pusmečio vykdymą pristatė LTOK išdininkas Rimgaudas Balaiša, Lietuvos olimpinio fondo – jo direktorius Mantas Marcinkevičius. Biudžetai vykdomi pagal planą.

LTOK vykdomasis komitetas, vadovaudamasis LTOK mandatų komisijos protokolu, nutarė laikinai sustabdyti Lietuvos laipiojimo sporto asociacijos (LLSA) narystę LTOK. Mat ši organizacija, stodama į LTOK, buvo tik asocijuota tarptautinės federacijos narė... „Olimpinė šeima priėmė sprendimą stabdyti Lietuvos LSA narystę LTOK, kol ši organizacija neatitiks tarptautinės narystės, nurodytos jos stojimo į LTOK dokumentuose. Pasiūlymų buvo ir kitokių, kalbėta ir apie asociacijos šalinimą, nes galima įtarti apgaule stojant į LTOK. Vis dėlto manau, kad teisingiau yra leisti pasitaisyti. Tad noriu tikėti, kad LLSA netrukus taps visavertė tarptautinės organizacijos nare ir sugrįš į LTOK šeimą“, – sakė LTOK generalinis sekretorius V.Paketūras.

LEIDINYS

„PJONGČANGO GŪSIAI“

Lietuvos tautinis olimpinis komitetas pratęsė tradiciją jamžinti olimpines žaidynes specialiaime leidinyje.

2018 m. žiemos žaidynes primins „Pjongčango gūšiai“.

Gausiai iliustruotame albume pasakojama apie mūsų šalies sportininkų pasirodymą Pietų Korėjoje vykusiose olimpinėse žaidynėse.

Leidinyje iš arti pažvelgiama ne tik į varžybas ir jų peripetijas, bet ir į atletų, kitų delegacijos narių kasdienybę, žaidynių užkulsius. Taip pat pateikti visų sporto šakų rezultatai.

„Pjongčango gūšių“ teksto autorius – Marius Grinbergas, nuotraukų – Vytautas Dranginis.

Leidinio tiražas – 1000 egzempliorių.

Eivio Zalderio nuotr.

Iš kairės: Č.Pavilonis, J.Bagdonas, D.Gudzinevičiūtė, J.Stašeliene, V.J.Kirkliauskas, G.Janušauskas, J.A.Juozaitis

APDOVANOJIMAI

JUBILIATAMS ĮTEIKTI PRIZAI, MEDALIAI

Tradiciškai po LTOK vykdomojo komiteto posėdžio buvo įteikti apdovanojimai neseniai jubiliejinės sukaktis minėjusiems olimpiniam sąjūdžiui ir šalies sportui nusipelniusiems žmonėms.

LTOK prizus „Citius. Altius. Fortius“ 85-mečio proga LTOK prezidentė Daina Gudzinevičiūtė įteikė buvusiai slidininkei, daugkartiniai Lietuvos čempionei, garsiai treneri Julijai Stašelienei bei buvusiam ilgamečiam Lietuvos plaukimo federacijos viceprezidentui, trenerių tarybos pirmininkui, vyrų ir moterų plaukimo rinktinė vyr. treneriui, parengusiam olimpinį bronzos medalininką Arvydą Juozaitį, docentui, sporto mokslininkui Jonui Algimantui Juozaičiui.

Toks pat prizas 70-mečio proga įteiktas buvusiam ilgamečiam Kauno centro sporto mokyklos tinklinio

treneriui, parengusiam daug žinomų šalies tinklininkų, aktyviam sporto propagotojui Vytautui Juozui Kirkliauskui.

Olimpine žvaigždė 60-mečio proga apdovanotas buvęs ilgametis Marijampolės miesto kūno kultūros ir sporto skyriaus vedėjas, Lietuvos sporto draugijos „Žalgiris“ prezidiumo narys, Marijampolės sporto centro „Sūduva“ direktorius Gintautas Janušauskas.

60-mečio proga LTOK medalis „Už nuopelnus olimpizmui“ įteiktas Česlovui Paviloniui, kulkinio šaudymo treneriui, išugdžiusiam būrį šaulių – Lietuvos įvairaus amžiaus rinktinė narių, rekordininkų, tarptautinių varžybų prizininkų. 50-mečio proga toks pat medalis įteiktas Barcelonos ir Atlantos olimpinė žaidynių dalyviui, daugkartiniam Lietuvos čempionui, tarptautinių regatų laimėtojui Juozui Bagdonui.

SUSIRINKIMAS

LYČIŲ LYGYBĖS SPORTE KOMISIJA

LTOK atstovės Romoje

Italijos sostinėje Romoje vyko Europos olimpinė komitetų (EOK) Lyčių lygybės sporte komisijos susirinkimas. Jame dalyvavo ir Lietuvos tautinio olimpinio komiteto prezidentė Daina Gudzinevičiūtė bei užsienio ryšių direktorė Vaida Masalskytė.

Devynių valstybių atstovai apžvelgė 2014–2017 m. komisijos veiklą. Ją pristatė olimpinė čempionė, buvusi komisijos pirmininkė D.Gudzinevičiūtė. Šiuo metu LTOK prezidentė yra šios Lyčių lygybės sporte komisijos koordinatore.

Aptarti artimiausių metų Lyčių lygybės sporte komisijos tikslai bei dokumentai, tarp kurių svarbiausi – Tarptautinio olimpinio komiteto rekomendacijos siekiant vienodinti vyrų ir moterų teises sporte. Vyko diskusija apie „Naujųjų lyderių“ programą.

Kitas EOK lyčių lygybės sporte komisijos susitikimas numatytas lapkričio mėnesį Ispanijoje.

NAUJOVĖ

VILNIUJE – UNIKALŪS SPORTO VADYBOS KURSAI

Liepos 18–19 d. Vilniuje vyko pirmą kartą LTOK organizuojami intensyvūs sporto vadybos kursai pažengusiems. Mokymuose dalyvavo 23 sporto organizacijų atstovai.

Pirmoji mokymų diena buvo skirta vadovavimo ir lyderystės temai. Ją vedė profesionalus lektorius Lauras Balaiša. Antrąją pirmojo susitikimo dieną nagrinėta strateginio planavimo tema. Kursus vedė Diana Tumaitė.

Unikaliuose mokymuose dalyviai susitiks 5 kartus, per 10 dienų bus išanalizuotos 6 temos – vadovavimas ir lyderystė, strateginis planavimas, žmogiškųjų išteklių valdymas, finansų valdymas, rinkodara ir renginių organizavimas.

Teorinių ir praktinių mokymų metu dalyviai turės atlikti ir specialius namų darbus, pasitelkę gautas žinias tobulins savo atstovaujamo sporto organizacijų veiklą. Sporto vadybos

kursų pažengusiems tikslas – gerinti kompetencijas ir vadybos įgūdžius.

Mokymus finansuoja Tarptautinio olimpinio komiteto Olimpini solidarumas ir Lietuvos tautinis olimpinis komitetas.

ŠEIMŲ KREPŠINIO TURNYRAS

„ŠEIMA, ŠEIMŲ KREPŠINIS – DIDŽIAUSIA VERTYBĖ“, – NUOLAT KARTOJA ŠEIMŲ KREPŠINIO PATRIARCHAS KLAIPĖDIETIS KAZIMIERAS BUDRYS. ŠIEMET VYKO JAU 42-ASIS ŠEIMŲ TURNYRAS.

ALGIRDAS VAICEKAUSKAS

Klaipėdos sportininkų namų-muziejaus vadovas

K. Budrys su Budrių taure

K. Budrio draugiškas šaržas

Algirdo Vaicekausko archyvo nuotr.

K. Budrys, Klaipėdos meras Vytautas Grubliauskas ir šio rašinio autorius A. Vaicekuskas

Turnyrų istorijoje įrašytos Modesto Paulausko (8 kartus čempionai), Arvydo Sabonio, Gintaro Leonavičiaus, Vitoldo Masalskio šeimų komandos, vokiečių Biskupų, rusų Šiginų, estų Lillijų ir kitų krepšinio pasaulyje žinomų žmonių ekipos. Net penkis kartus šiame turnyre yra nugalėję Kasparavičiai iš Platelių, triskart laimėję Navickai iš Kudirkos Naumiesčio.

Šiemet vyko jau 42-asis tarptautinis Kazimiero Budrio taurės šeimų krepšinio turnyras. Po atrankos varžybų, kurias Lietuvoje rengia Šeimų krepšinio lyga, Mosėdyje, Švėkšnoje,

Šeduvoje, Šiauliuose, Klaipėdoje į finalus pateko devynios komandos iš Lietuvos ir viena atvyko iš Ukrainos. Turnyro dalyviai burtais buvo suskirstyti į du pogrupius po penkias komandas.

Turnyro nugalėtojais tapo Nausėdai iš Šilutės rajono Užtenenės bendruomenės. Ši komanda dramatiškoje kovoje vienu tašku – 52:51 nugalėjo Europos čempiono Mindaugo Žukausko vadovaujamą komandą iš Šiaulių. Nugalėtojai ir prizinkai buvo apdovanoti taurėmis ir specialiais medaliais.

Laisvu nuo varžybų metu komandos apsilankė Jūrų muziejuje-delfinariume, iškylavo prie jūros, vyko filmo peržiūra, vakaronė kaimo sodyboje.

K. Budrys dėkojo komandoms už dalyvavimą turnyre, o šios linkėjo jam sveikatos ir atsisveikino iki 43-iojo K. Budrio taurės turnyro.

Šiemet, minint Lietuvos kilnaus sportinio elgesio komiteto 25-metį, dera prisiminti, kad K. Budrys, kaip ir legendinis Lietuvos boksinkininkas Algirdas Šocikas, buvo pirmieji šio sąjūdžio laureatai 1993 m. ■

PIRMĄ KARTĄ LIETUVOJE

PASAULIO DAILIOJO ČIUOŽIMO

ZALGIRO ARENA

**RUGSĖJO
6-8 D.**

**JAUNIMO
GRAND
PRIX**

DALYVAUJA
33 ŠALYS

RENGINIO AMBASADORIAI:
MARGARITA DROBIAZKO IR POVILAS VANAGAS

BILJETUS PLATINA WWW.BILIETAI.LT

AUDIMAS

Funkcionalūs drabužiai tavo aktyviai dienai

LENGVI

TAMPRŪS

GARINANTYS
DRĖGMĘ

NEGLAMŽŪS

Atrask naują kolekciją
„Audimo“ parduotuvėse arba
www.audimas.com